

MITT LIVS HISTORIA

Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick för att be!

Vår nådige himmelske Fader, det är verkligen en förmån, som vi har, att få närma oss dig, vår Gud och Frälsare. Då vi hör den här underbara sången, *Så stor du är*, griper det oss, för att vi vet, hur stor du är. Och vi ber, att din storhet ska uppenbaras för oss på nytt i eftermiddag, då vi talar. Och det har fallit på min lott för första gången på många år att försöka gå tillbaka in i det förgångna i livet, och jag ber, att du ska ge mig styrka och — och vad jag behöver, Herre, för att vara här i den här stunden. Och må alla mina misstag i livet bara vara en sten att kliva på för andra, som ska föra dem närmare dig! Bevilja oss det, Herre! Må syndare se fotspåren i tidens sand, och må de ledas till dig! De här sakerna ber vi om i Herrens Jesu Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

² [Broder Glover säger: ”Skulle du kunna be för de här näsdukarna, innan du börjar?” — Utg.] Det gör jag gärna. [”Det finns *de här* och *de där* att be för.”] All right, sir, tack. Den här helgade mannen, broder Glover, som jag har känt i några år nu, jag hade förmånen att få vara tillsammans med honom en stund i går kväll. Och han talade om för mig, att . . . Han hade varit liggande ett litet tag och vilat. Och nu, vid sjuttiofem års ålder, återvänder han tillbaka till Herrens tjänst. Jag är inte hälften så trött, som jag var innan jag hörde det där. Jag trodde, att jag var trött, men jag — jag tror inte att jag är det. Han har just lagt hit några näsdukar åt mig i form av kuvert osv., som de är inuti och redan igenklistrade.

³ Om nu någon av er i radiolandet eller här, som vill ha en av de här näsdukarna, och du skulle vilja . . . Angelus Temple skickar ständigt ut dem, hela tiden. Ni kan skriva hit till Angelus Temple, så kommer de att be över det, för jag försäkrar er att det är Skriften. Det är ett Guds löfte.

⁴ Och om det skulle vara så, att du skulle vilja, att jag skulle be över en åt dig, å jag ska bli glad att få göra det. Du kan skriva till mig på postbox 3-2-5, 325, Jeffersonville, stavat J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, två l, e. Jeffersonville, Indiana. Eller om du inte kan komma ihåg postboxen, så skriv bara ”Jeffersonville.” Det är en liten stad med cirka trettiofemtusen invånare. Alla känner mig där. Så vi skulle gärna be över en näsduk och skicka till dig.

⁵ Och nu har vi haft stor framgång med att göra detta, för . . . Du får ett litet cirkulärbrev tillsammans med den, om att människor runt om i världen ber varje morgon klockan nio och klockan tolv och klockan tre. Och du kan föreställa dig, runt om i världen, vilken tid på natten de måste gå upp för

att be den här bönen. Så om alla dessa tiotusentals, och gånger tusentals, skickar böner till Gud precis vid samma tid för den här verksamheten, för din sjukdom, kan Gud bara inte avvisa det. Och så har vi nu, som jag säger, inga program, vi vill inte ha en enda penny i pengar. Vi är bara . . . Om vi kan hjälpa dig, är det det, vi är här för. Och låt oss . . .

Någon kommer med en bunt näsdukar till.

⁶ Om du nu inte har någon näsduk som du vill skicka, nå, då skriver du bara i alla fall. Om du inte behöver den just nu, så förvara den i Apostlagärningarna i Bibeln, 19:e kapitlet. Och den kommer att vara i form av ett litet vitt band, som kommer att skickas till dig, och instruktionerna om hur du ska bekänna dina synder först. Och (tack) hur man bekänner sina synder. Du får aldrig försöka få något från Gud utan att först ha det rätt ställt med Gud. Förstår du? Och så instrueras du i detta att kalla in dina grannar och din pastor. Om du har någonting, som finns i ditt hjärta, emot någon, gå och ställ det till rätta först och kom tillbaka. Och be sedan, ha ett bönemöte i ditt hem, och fäst denna näsduk på dina underkläder, tro sedan på Gud. Och just under dessa tre timmar, varje dag, kommer det att finnas människor runt om i världen som ber, en kedja runt världen.

⁷ Och nu är den din, helt gratis, skicka bara. Och — och vi kommer nu inte att skriva tillbaka till dig för att kräva dig eller tala om något program, som vi har. Vi vill, att ni ska stödja program, men vi har inte — har inga, som ni kan stödja. Förstår ni? Så du . . . Det är inte för att få din adress, det är bara tillmötesgående och en Herrens tjänst, som vi försöker fortsätta med.

⁸ Låt oss nu böja våra huvuden. Och om du är i radiolandet, så ha din näsduk liggande där, lägg bara din egen hand på den, medan vi ber!

⁹ Nådige Herre, vi kommer till dig med de här små paketen, några av dem kanske ser ut att vara små västar för en baby, eller — eller någon liten undertröja, eller kanske ett litet par stövlar, eller — eller någonting, en näsduk, som ska gå till de sjuka och de plågade. Herre, det är enligt ditt Ord, som vi gör det här. För vi läser i Apostlagärningarna att de tog från Din tjänare Paulus kropp näsdukar och förkläden, för att de trodde, att din Ande var över mannen. Och orena andar for ut ur människor, och lidanden och sjukdomar lämnade dem, för att de trodde. Och nu inser vi, Herre, att vi inte är den helige Paulus, men vi vet att du fortfarande förblir Jesus. Och vi ber, att du ska hedra de här människornas tro.

¹⁰ Och det sades en gång, att då Israel, som försökte lyda Gud, hade fångats i en fälla, havet framför dem, berg på bägge sidor och Faraos armé, som närmade sig. Och någon har sagt att "Gud tittade ner genom den där Eldstoden med vrede ögon, och havet

blev skrämt och rullade sig undan och skapade en väg för Israel att komma över till löfteslandet.”

¹¹ Å, Herre, titta ner igen, då de här paketen läggs på de sjuka kropparna till åminnelse av ditt levande Ord! Och må sjukdomen bli rädd, titta genom din Sons, Jesu Blod, Hans som dog för den här försoningen! Och må fienden bli rädd och försvinna, så att de här människorna kan få flytta in i löftet, att: ”Framför allt”, är det din åtrå, ”att vi är lyckosamma till hälsan.” Bevilja oss det, Fader, för vi skickar det med den — den attityden i vårt hjärta. Och det är vårt mål. Vi sänder det i Jesu Kristi Namn. Amen.

Tack, broder Glover. Tack, sir.

¹² Ikväll nu, eftersom det ikväll är sista delen av den här väckelseserien, vet jag inte, om den kommer att sändas eller inte, men (om inte) skulle jag vilja säga till radiolyssnarna, att det här har varit en av de finaste mötesserier, jag har haft på många, många år. Den har varit gedigen, sund, det kärleksfullaste alliansmötet, som jag har varit med i på länge.

¹³ [En broder säger: ”Vi är i sändning till en kvart över fyra, broder. Och de lyssnar på dig, över hela södra Kalifornien, ute på öarna och på fartygen. Vi får meddelanden från dem. Och du har alltså en stor lyssnarskara, tusentals och tiotusentals.” — Utg.] Tack, sir. Det är mycket bra. Jag är glad att få höra det. Gud välsigne er allesammans.

¹⁴ Och jag har förvisso alltid haft ett varmt ställe i mitt hjärta för Angelus Temple, för dess ställningstagande för Jesu Kristi fullständiga Evangelium. Och nu verkar det — det verkar vara mer personligt för mig nu. Det verkar som att efter att ha träffat alla och sett deras fina anda, verkar jag vara mera en av er, än jag brukade vara. Gud välsigne er, är min bön. Och . . . [Publiken applåderar. — Utg.] Tack så mycket.

¹⁵ Det blev nu annonserat, att jag idag skulle liksom tala till er en stund om: *Mitt livs historia*. Det där är någonting — någonting svårt för mig. Det här kommer att vara första gången, som jag har försökt närma mig det på många år. Och jag skulle inte ha tid att gå in på detaljer, utan bara en del av den. Och här har jag begått många misstag, gjort många saker som var fel. Och jag skulle önska, att ni i radiolandet och ni som är närvarande, att ni inte skulle ta mina misstag som stötestenar, utan som språngbrädor för att föra er närmare Herren Jesus.

¹⁶ Så ikväll ska bönekorten delas ut för helbrägdagörelsemötet ikväll. Då vi nu talar om *helbrägdagörelsemöte*, betyder det inte att vi ska hela någon, vi ska ”be för någon”. Gud gör helandet. Han har bara varit mycket nådig mot mig och svarat på bön.

¹⁷ Och jag talade med en berömd evangelists manager här för någon tid sedan, och — och det frågades, varför den här evangelisten inte bad för de sjuka. Och evangelisten svarade managern för mina möten, han sa: ”Om . . .” Den här

evangelisten tror på gudomlig helbrägdagörelse. Men om han skulle börja be för de sjuka, skulle det störa hans verksamhet, eftersom han sponsras av kyrkor. Många kyrkor, och många av dem, tror inte på gudomlig helbrägdagörelse.

¹⁸ Så jag hedrar och respekterar evangelisten, för att han håller sig på sin plats, är på sin plikts post. Han skulle kanske kunna . . . Jag skulle aldrig kunna ta hans plats, och jag tvivlar på om han skulle kunna ta min plats. Vi har alla en plats i Guds Rike. Vi är alla sammanfogade. Olika gåvor, men samma Ande. Olika manifestationer, menade jag att säga, men samma Ande.

¹⁹ Och nu, i kväll börjar gudstjänsterna . . . Jag tror att de sa, att konserten börjar halv sju. Och om ni nu är ute i radiolandet, så kom in och lyssna på det här! Det är . . . Det kommer att vara vackert, det är det alltid.

²⁰ Och så vill jag säga, att bönekorten kommer att delas ut omedelbart efter det här mötet, så snart det här mötet är slut, om ni är här och vill ha ett bönekort. Jag fick instruktioner där inne för bara en stund sedan, att min son eller herr Mercier eller herr Goad, de kommer att dela ut bönekort. Stanna bara kvar på din plats. Så snart mötet avslutas, stanna kvar på din plats, så att pojarna kan komma ner i kön och dela ut bönekorten så snabbt som möjligt! Det där kommer att vara på läktarna eller på golvet, var som helst, bottenvåningarna eller var ni än är, stanna bara kvar på din plats, så vet pojarna, att du är här för att få ett bönekort. Och så kommer vi ikväll att be för de sjuka. Och om Herren inte ändrar mina tankar, vill jag ikväll predika om ämnet: *Om du visar oss Fadern, kommer det att tillfredsställa oss.*

²¹ Nu vill jag läsa som text i eftermiddag, bara för att börja med *Livshistorien*, den finns borta i Hebreerbrevet, det 13:e kapitlet, och låt oss börja här omkring . . . Jag skulle säga omkring den 12:e versen.

Därför led Jesus också utanför porten, för att han skulle helga folket med sitt eget blod.

Låt oss därför gå . . . till honom utanför lägret och bära hans smälek!

För här har vi ingen varaktig stad, utan vi söker efter en, som ska komma.

²² Det här är nu liksom en text. För, ser ni, om det är en livshistoria, eller något som har med en mänsklig varelse att göra, så förhållbar vi inte den, och särskilt inte en — en människas förflutna, om det har varit så mörkt, som mitt har varit. Men jag tänkte, att om vi läser Skriften, skulle Gud välsigna Skriften. Och min tanke är:

Att här har vi ingen varaktig stad, utan vi söker efter en som ska komma.

23 Nu vet jag, att ni är mycket förtjusta i Los Angeles. Det har ni rätt att vara. Det är en stor, vacker stad. Med sin smog och allt annat är den ändå en vacker stad, med ett fint klimat. Men den här staden kan inte förbli, den måste få ett slut.

24 Jag har stått i Rom (där de stora kejsarna var) och de städer som de trodde, att de skulle bygga odödliga, och nu gräver man sig sex meter ner för att ens hitta ruinerna av dem.

25 Jag har stått där faraonerna har haft sina stora riken, och man måste gräva sig ner i marken för att hitta, var de stora faraonerna regerade.

26 Vi tycker alla om att tänka på vår stad och vår plats. Men kom ihåg, att den inte kan stå kvar!

27 Då jag var en liten pojke, brukade jag gå till en stor lönn. I mitt land har vi en massa lövträd. Och så hade vi de här lönnträden, sockerlönnen, och det vi kallar för ”hård lönn” och ”mjuk lönn.” Det här stora jättelika trädet var det vackraste trädet. Och när jag kom hem från åkrarna, efter att ha arbetat med höet och – och skördarna, älskade jag att gå till det här stora trädet och – och sätta mig ner under det och – och titta upp. Och jag kunde se dess stora, mäktiga grenar vaja i vinden, den stora, väldiga stammen. Och jag sa: ”Du vet, jag tror att det här trädet kommer att stå här i hundratals och åter hundratals år.” För inte så länge sedan tog jag en titt på det gamla trädet, det är bara en stubbe.

28 ”För här har vi ingen varaktig stad.” Nej, ingenting här på jorden, som man kan titta på, kommer att förbli. Det måste få ett slut. Allting, som är dödligt, måste ge vika för en odödlighet. Så oavsett hur bra vi bygger våra motorvägar, hur fina vi gör våra byggnader, så måste det försvinna alltsammans, för här finns det ingenting, som kan förbli. Det är bara det Osynliga som förblir.

29 Jag minns huset, som vi bodde i, det var ett gammalt timmerhus som var tätat med lera. Jag. . . Kanske har många aldrig sett ett hus tätat med lera. Men det var helt tätat med lera, och de stora väldiga stockarna som fanns i det gamla huset, jag trodde, att det huset skulle stå i hundratals år. Men, ser ni, där det där huset stod, är det idag ett bostadsprojekt. Det är så mycket annorlunda. Allting förändras. Men. . .

30 Och jag brukade se min far, han var en ganska kort, kraftig man, mycket stark, och han var en av de starkaste små män, som jag kände till. Jag träffade herr Coots, en man som han brukade arbeta tillsammans med i timmerskogen, han var timmerman, och för ungefär ett år sedan, och herr Coots är en mycket god vän till mig och diakon i First Baptist Church, och han sa: ”Billy, du borde bli en riktigt kraftfull man.”

Och jag sa: ”Nej, det är jag inte, herr Coots.”

31 Han sa: ”Om du brås på din pappa, skulle du vara det.” Han sa: ”Jag har sett den mannen, som vägde sjuttio kilo, själv lasta en stock, som vägde fyrahundrafemtio kilo, på en vagn.” Han visste bara hur man skulle göra det. Han var stark. Jag såg honom komma in på gården för att tvätta sig och göra sig i ordning för middagen, när Mor ropade på honom.

32 Och vi hade ett gammalt äppelträd ute på gården framför huset, och så fanns det tre eller fyra små träd mot baksidan. Och mitt i det mittersta trädet fanns en gammal spegel, en bit av en stor spegel, som hade gått sönder. Och den hade fästs på sidan av trädet med några inbójda spikar. Ungefär som det, som några av er snickare, som lyssnar, skulle kalla för ”rockhängare”. De hade böjts in för att hålla glaset på plats. Och det fanns en gammal plåtkam. Hur många har någonsin sett en gammal plåtkam. . . En gammaldags plåtkam? Jag kan se den för mig.

33 Och där under så fanns det en liten tvättbänk, bara en liten bräda med ett litet snedställt ben under, fäst mot trädet. En liten, gammal pump där som vi pumpade upp vattnet med, och vi tvättade oss vid det här gamla trädet. Och Mamma brukade ta mjölsäckar och göra handdukar. Har någon någonsin använt en mjölsäcks-handduk? Ja, jag är säker på, att jag känner mig hemma nu. Och de där stora, gamla grova handdukarna! Och när hon badade oss små barn. . . Det kändes som om hon gnuggade bort skinnet varenda gång hon gnuggade. Och jag minns den gamla mjölsäcken. Och hon drog ut några av trådarna och gjorde små tofsar för att liksom snygga upp den.

34 Hur många har någonsin sovit på en halmmadrass? Jag säger då det! Hur många har någonsin förstätt vad en skalkudde är? Jaa, broder Glover, jag är hemma nu, förvisso! Halmmadrass, ja, det var inte så länge sedan, jag kom av en, och det var. . . Å, det – det är bra att sova svalt. På vintern tog de den gamla fjädermadrassen och la sig på den, ni vet, och sedan var de tvungna att lägga en bit smärting över oss, för att snön blåste in i sprickorna i huset, ni vet, då de gamla takspånen vände sig uppåt, ni vet, och snön svepte igenom dem. Och å, jag minns det där mycket väl.

35 Och så brukade Pappa ha en rakborste. Jag. . . Det här kommer nu att få tag i er. Den var gjord av majsspröt, en rakborste av majsspröt. Han tog mammas gamla lut-tvål som hon hade gjort, löddrade upp den och la den på ansiktet med den här majssprötsborsten, och rakade sig med en stor, gammal rakkniv. Och på söndagen tog han pappersbitar och klistrade runt sin krage, de hade celluloidkragar och satte dem runt kragen så här för att hindra löddret från att hamna på hans skjortkrage. Har ni någonsin sett någon göra det? Å, oj, oj!

36 Jag minns en liten gammal källa där nere, dit vi brukade gå och dricka vatten, och hämta vårt vatten ur en gammal

kalebasshink. Hur många har någonsin sett en kalebasshink? Nå men hur många av er är från Kentucky, ändå? Ja, titta bara här på Kentuckyborna! Ja, oj, jag är — jag är precis . . . Jag trodde att det bara var Oklahomabor och Arkansasbor här ute, men det ser ut, som om Kentucky håller på att flytta in. Nå, de hittade olja i Kentucky för några månader sedan, som ni vet, så kanske en del av dem kommer hit.

³⁷ Och så minns jag, då Pappa brukade komma in och tvätta sig till middagen, han kavlade upp sina armar och de där små korta knubbiga armarna. Och då han drog upp ärmarna för att tvätta sig, kastade vattnet upp i ansiktet, så svällde musklerna upp i hans små armar. Och jag sa: ”Ni vet, min pappa kommer att leva och bli hundrafemtio år gammal.” Han var så stark! Men han dog vid femtiotvå. Förstår ni? ”Här har vi ingen varaktig stad.” Det är riktigt. Vi kan inte förbli.

³⁸ Låt oss nu göra en liten resa, allesammans! Det är så, att varenda en av er här har en livshistoria, precis som jag har, och det är bra att vandra ner på minnenas gränd då och då. Tycker ni inte det? Bara gå tillbaka, och låt oss alla gå tillbaka en stund, tillbaka till liknande upplevelser som små barn!

³⁹ Och nu den första delen av livshistorien. Jag ska bara snudda vid den, för den finns i boken, och många av er har boken.

⁴⁰ Jag föddes i en liten bergskoja, långt uppe i Kentuckys berg. De hade ett rum, som vi bodde i, ingen matta på golvet, inte ens trä på golvet, det var helt enkelt bara ett naket golv. Och en stubbe, toppen av en avhuggen stubbe med tre ben på, det var vårt bord. Och alla de där små Branhams brukade samlas där och ute på framsidan av den lilla gamla kojan, och de tumlade om, det såg ut som om ett gäng pungråttor hade tumlat om där ute i dammet, ni vet, alla de små bröderna. Det fanns nio av oss och en enda liten flicka, och hon hade verkligen en tuff tid bland den där pojkhopen. Vi måste respektera henne än i dag för de saker som vi gjorde på den tiden. Hon fick inte följa med oss någonstans, vi körde tillbaka henne, hon var ju flicka. Så hon kunde inte stå ut med det, vet ni. Så vi hade . . . Och alla . . .

⁴¹ Jag kommer ihåg, att bakom bordet hade vi bara två stolar, och de var gjorda av gren-bark. Bara gamla hickoryträdsbitar, som sattes ihop, och sitsen på dem var snörd med hickorybark. Såg någon någonsin en hickorybark-stol? Ja. Och jag kan fortfarande höra Mamma. Å, senare, då vi kom till ett ställe, där hon kunde ha ett trägolv, med de där småbarnen i knät *så här*, och gungade den gamla stolen, bara bangeli, bangeli, bang på golvet. Och jag minns, att för att hindra de små från att gå ut genom dörren, då hon tvättade eller någonting, så la hon ner en stol och vände den liksom tvärs över dörren, för att hindra de små från att komma ut, då hon måste gå till källan för att hämta vatten osv.

⁴² Och Mor var femton år då jag föddes, Pappa var arton. Och jag var det första av de nio barnen. Och de berättade för mig, att den morgonen då jag föddes . . .

⁴³ Vi var nu mycket fattiga, de allra fattigaste av de fattiga. Och vi hade inte ens ett fönster i den här lilla kojan. Den hade en liten trädörr, som man öppnade. Jag tvivlar på att ni någonsin har sett något liknande. En liten trädörr, som öppnades i stället för ett fönster, man höll den öppen om dagen, och man stängde den om natten. Vi kunde inte tända elektriskt ljus eller ens bränna fotogen på den tiden, vi hade vad man kallar ”en talglampa”. Jag vet inte om ni någonsin visste, vad en talglampa var. Nå, vad gör man . . . Och har du någonsin köpt . . . Bränt en tallkotte? Det är bara att ta en tallkotte och tända den och lägga den på ett lock, så brinner den. Och det är . . . Rök litet grand, men de hade i alla fall inga möbler att rökskada. Så det var bara . . . Kojan fick röken. Det drog bra, för det fanns gott om tak där uppe, som det kunde dra genom. Så det . . .

⁴⁴ Och jag föddes den — den 6:e april 1909. Naturligtvis förstår ni, att det gör mig lite över tjugofem nu. Och på morgonen då jag föddes sa Mor, att de öppnade fönstret. Nu hade vi hade inga doktorer, det fanns en barnmorska. Bara . . . Och den barnmorskan var min mormor. Och så, då jag föddes och började gråta för första gången, och — och Mor ville se sitt barn. Och — och hon var ju inte mer än ett barn själv. Och då de öppnade det lilla fönstret, precis i gryningen, omkring klockan fem. Och . . . Det satt en gammal rödhake vid sidan av en liten buske. Som ni alla har sett bilden av den i — i min bok med min livshistoria. En gammal rödhake satt där och sjöng för allt som fanns i honom.

⁴⁵ Jag har alltid älskat rödhakar. Ni pojkar ute i radiolandet, nu får ni inte skjuta på mina fåglar. Ser ni, de är — de är — de är . . . Det där är mina fåglar. Har ni någonsin hört legenden om rödhaken, hur den fick sitt röda bröst? Jag ska stanna här ett ögonblick. Hur han fick sitt röda bröst . . . Det var så att konungarnas Konung en dag var döende på Korset, och Han led och ingen ville komma till Honom. Han hade ingen, som hjälpte Sig. Och det fanns en liten brun fågel, som ville ta ut de där spikarna ur Korset, och han fortsatte att flyga in i Korset och rycka i de där spikarna. Han var för liten för att dra ut dem, och han fick sitt lilla bröst alldeles rött av blod. Och allt sedan dess har hans bröst varit rött. Skjut honom inte, pojkar! Låt honom vara ifred!

⁴⁶ Han satt vid sidan av fönstret och kvittrade som rödhakarna sjunger. Och — och Pappa tryckte upp fönstret. Och när de tryckte upp den lilla fönsterdörren, kom det där Ljuset, som ni ser på bilden, invirvlande genom fönstret, säger min mor, och hängde över sängen. Mormor visste inte, vad hon skulle säga.

47 Vi är nu... Vi var inte någon religiös familj. De mina är katoliker. Jag är irländare på båda sidor. Min far är strikt irländsk, en Branham. Min mor är en Harvey, hennes far gifte sig bara med en Cherokee-indian, så det bröt den lilla serien av irländskt blod. Och Far och Mor gick inte i kyrkan, och de gifte sig utanför kyrkan, och de hade ingen religion alls. Och där borta i bergen fanns det inte ens en katolsk kyrka. Så de kom över ibland de tidiga bosättarna, två Branhams kom över, och därifrån härstammade hela släktet Branham, det är familjens stamtavla.

48 Och så öppnade hon... Då de öppnade det här fönstret och det här Ljuset stod där inne, visste de inte, vad de skulle göra. Pappa hade köpt sig en ny overall (sa mamma) för den här händelsen. Han stod med sina armar i hängslena på den gamla overallen, som skogsarbetarna och timmermännen brukade göra på den tiden. Och det skrämde dem.

49 Nåväl, sedan jag hade blivit kanske tio dagar gammal eller så, tog de upp mig till en liten baptistkyrka som hette "Opossum Kingdom," Opossum Kingdom Baptistkyrka. Vilket namn det där var! Det fanns en gammal områdespredikant, en gammaldags baptistpredikant, som kom dit ungefär en gång varannan månad. På... Människorna skulle ha ett litet möte tillsammans, de skulle gå och sjunga några sånger, men de fick predikningar då och då av områdespredikanten. De betalade honom varje år med en säck pumpor och några sådana saker, ni vet, som folket samlade in för att ge det. Och den gamle predikanten kom förbi, och där bad han en bön för mig som en liten pojke. Det var min första resa till kyrkan.

50 Då jag var ungefär... Något litet över två år gammal ägde min första syn rum.

51 Nåväl, de hade berättat runt omkring i bergen där, att det här Ljuset hade kommit in. Så de försökte räkna ut, vad det var. Några av dem sa, att det måste ha varit solljuset som reflekterades på en spegel i huset. Men det fanns ingen spegel där inne. Och solen var inte uppe, så det var för tidigt, klockan fem. Och sedan, å, de bara gick förbi Det. Och då jag var ungefär... Jag antar, att jag var nära tre år gammal...

52 Nu måste jag vara ärlig. Det finns saker här, som jag inte tycker om att säga, och jag önskar, att jag kunde hoppa över det och inte behöva säga det. Men ändå, för att säga sanningen, måste man säga sanningen, om det än gäller en själv eller ens närmaste. Var ärlig om det, så är det alltid det samma.

53 Min far var långt ifrån någon religiös person. Han var en typisk bergspojke, som ständigt drack, hela tiden. Och han hade råkat illa ut i ett slagsmål, och två eller tre män hade nästan blivit dödade, då de slogs, sköt och skar varandra med knivar, på någon slags fest uppe i bergen. Och Pappa hade varit en av

ledarna för det här slagsmålet, för att en av hans vänner hade skadats, och slagit någon med en stol. Och hade . . . Mannen hade en kniv framme och tänkte skära Pappas vän på golvet med kniven, genom hjärtat, och Pappa tog hans parti. Och det måste verkligen ha varit ett fruktansvärt slagsmål, eftersom de, hela vägen ner ifrån Burkesville, många mil bort, skickade en sheriff till häst upp efter Pappa.

⁵⁴ Så mannen låg för döden. Det kanske är några av hans närmaste, som lyssnar. Jag ska nämna hans namn, Will Yarbrough var hans namn. De är förmodligen . . . Jag tror, att några av dem är i Kalifornien, några av hans pojkar. Men han var en översittare, en stor kraftig man, som dödade sin egen pojke med en staketstolpe. Så han — han var en mycket kraftig och ond man. Så det blev ett väldigt knivslagsmål mellan honom och Pappa. Och min far dödade nästan mannen, så han var tvungen att fly och lämna Kentucky och komma över floden till Indiana.

⁵⁵ Och han hade en bror, som vid den tiden bodde i Louisville i Kentucky, var biträdande chef för Wood Mosaic Saw Mills i Kentucky, i Louisville. Och så kom Pappa för att hitta sin äldre bror. Pappa var den yngste av pojkarna, av sju barn. Och så kom han för att hitta sin äldre bror, och medan var han borta i nästan ett år. Han kunde inte komma tillbaka, eftersom lagen letade efter honom. Och sedan, då vi hade hört av honom brevlades, undertecknat med ett annat namn, men han hade ju talat om för Mor, hur det skulle gå till när hon skulle få höra av honom.

⁵⁶ Och så minns jag en dag, då källan låg precis bakom huset (den här lilla kojan). Och — och under den där tiden efter . . . Det är nio . . . , elva månaders skillnad mellan mig och min nästa bror, och han kröp fortfarande. Och jag hade en stor sten i handen, och jag försökte visa honom hur hårt jag kunde kasta den här stenen i den gamla leran, där källan hade runnit ut ur marken och skapat den leriga jorden. Och jag hörde en fågel, och den sjöng uppe i ett träd. Och jag tittade upp i trädet och fågeln flög iväg, och då den gjorde det, talade en Röst till mig.

⁵⁷ Nu vet jag att ni tror att jag inte skulle kunna tänka och minnas det här. Men Herren Gud, som är Domare, jorden och himlarna och allt som finns, vet att jag talar sanning.

⁵⁸ Den där fågeln, då den flög iväg, kom en Röst från där fågeln var i trädet, liksom en vind som fastnat i busken, och Den sa: "Du kommer att bo nära en stad, som heter New Albany." Och jag har bott, från den tiden då jag var tre år gammal till denna tid, inom tre engelska mil ifrån New Albany i Indiana.

⁵⁹ Jag gick in och berättade för min mamma om det. Tja, hon trodde, att jag bara drömde eller någonting.

⁶⁰ Senare flyttade vi till Indiana och Far började arbeta åt en man, herr Wathen, en rik man. Han äger Wathen Distilleries.

Och han ägde stora aktier, han är mångmiljonär, och Louisville Colonels, och — och baseball, och så vidare. Och sedan bodde vi i närheten där. Och Pappa var en fattig man, men han kunde inte låta bli att dricka, så han — han började göra whisky i ett — i ett bränneri.

⁶¹ Och då blev det svårt för mig, eftersom jag var den äldste av barnen. Jag måste komma och bära vatten till det här bränneriet, för att hålla de där spiralerna svala, då de gjorde whisky. Sedan började han sälja den, och då fick han två eller tre av de där destillatorerna. Det är nu den delen, som jag inte tycker om att tala om, men det är sanningen.

⁶² Och jag minns, att jag en dag från ladan kom upp till huset och grät. För ute på baksidan av huset fanns det en damm, den... Där brukade de såga is. Många av er minns, då de brukade såga is och lägga den i sågspån. Det var på det viset, som herr Wathen förvarade isen där ute på landet. Och Pappa var chaufför åt honom, privatchaufför. Och då... Den här dammen var full av fisk, och när de skulle gå och såga isen och ta in den och lägga den i sågspånet, så när isen smälte på sommaren, då den smälte, var den liksom ren, antar jag, mer som en sjöis, och de kunde använda den, inte som dricksvatten, men för att hålla vattnet kallt, lägga den runt sina hinkar och sin mjölk, osv.

⁶³ Och en dag bar jag vatten bortifrån den här pumpen, som var ungefär ett kvarter bort. Jag skrek åt dem som inte måste göra det, eftersom jag hade kommit från skolan, och alla pojkar hade gått ut till dammen för att fiska. Jag bara älskade att fiska. Och så fick alla fiska utom jag, och jag måste bära vatten till det här bränneriet. Naturligtvis, å, det måste ju vara mamma, det var ju förbudstid. Och jag... Det var så svårt. Och jag minns, att jag kom fram dit med en skadat tå, och jag hade bundit en majskolv under min tå för att hålla den borta ifrån dammet. Gjorde ni någonsin det? Bara la en majskolv under ens tå *så här* och band ett snöre runt den. Det håller upp ens tå nästan som ett sköldpaddshuvud som sticker upp, ni vet. Man skulle kunna spåra mig överallt, där jag gick, med den här majskolven under min tå, där jag hade skadat den, ni vet. Jag hade inga skor att ha på mig. Så vi hade aldrig skor på oss, ibland halva vintern. Om vi hade det... Det var bara vad vi kunde hitta, vad någon gav oss. Och kläderna fick vi av någon välgörenhet.

⁶⁴ Och jag stannade under det här trädet, och jag satt där och bara skrek (det var i september) för att jag ville gå och fiska, jag måste bära åtskilliga kar med vatten i små sirapshinkar, ungefär *så där* höga, ett par liter, för jag var bara en liten pojke på ungefär sju år. Och jag höll dem i ett stort kar och gick sedan tillbaka och hämtade två hinkar till och kom tillbaka och pumpade det. Det var det vatten vi hade. Och de skulle köra igenom en sats av den där majs-whiskyn den kvällen, de här männen tillsammans med med Pappa, uppe vid huset.

65 Och jag grät, och plötsligt hörde jag någonting, som gav ifrån sig ett brus liksom en virvelvind, ungefär så här (jag hoppas nu, att det inte är för högt), "Whoooooossh, whoooooossh," bara ett sånt där brus. Ja, det var väldigt stillsamt, och jag tittade mig omkring. Och vet ni vad, en liten virvelvind, jag tror ni kallar dem för små cykloner? På hösten far de genom majsfältet, ni vet, löven osv., på hösten där, löven hade precis börjat ändra färg. Och jag stod under ett stort vitt poppel-träd, det stod ungefär halvvägs mellan ladan och huset. Och jag hörde det där bruset. Och jag tittade mig omkring, det var precis lika stilla, som det är i det här rummet. Inte ett löv som blåste någonstans, eller någonting. Och jag tänkte: "Var kommer det där bruset ifrån?" Nåväl, jag tänkte: "Det måste vara långt härifrån." Bara en pojke. Och det blev högre och högre.

66 Jag tog upp mina små hinkar och skrek ett par gånger till och började gå uppför vägen, jag vilade. Och jag kom bara några fot från det där, ut från under grenarna på det här stora trädet, och, oj, oj, det avgav ett virvlande ljud. Och jag vände mig om för att titta, och ungefär halvvägs upp i det där trädet var det en virvelvind till, fångad i det där trädet och gick bara runt och runt och rörde på de där löven. Nåväl, jag tyckte inte, att det var något konstigt med det där, för det var just vid den där tiden på året och hösten, som de där virvelvindarna kommer. Små . . . Vi kallar dem för "virvelvindar." Och de — och de drar upp damm. Ni har sett dem i öknen så där. Samma sak. Så jag tittade på, men det slutade inte. Vanligtvis är det bara en puff i ett ögonblick, sedan försvinner den, men den hade redan varit där i två minuter eller mer.

67 Nåväl, jag satte igång uppför vägen igen. Och jag vände mig om för att titta på det här igen Och då Den gjorde det, sa en mänsklig röst, lika hörbar som min är: "Du ska aldrig dricka, röka eller befläcka din kropp på något sätt. Det kommer att vara ett arbete för dig att göra, då du blir äldre." Å, det skrämde nästan ihjäl mig! Ni kan föreställa er, hur en liten kille kände sig. Jag tappade de där hinkarna och sprang hem så fort jag kunde och skrek så högt jag kunde.

68 Och det fanns kopparhuvuden i det där landet, ormar, och de är mycket giftiga. Mamma trodde att jag kanske hade fått min fot på ett kopparhuvud utanför trädgården, och hon sprang för att möta mig. Och jag hoppade upp i hennes armar och skrek, kramade henne och kysste henne. Och hon sa: "Vad är det för fel, blev du ormbiten?" Hon tittade på mig överallt.

Jag sa: "Nej, Mamma! Det är en man i det där trädet där nere."

69 Och hon sa: "Åh, Billy, Billy! Kom igen!" Och hon sa: "Stannade du och somnade?"

70 Jag svarade: ”Nänämensan! Det finns en man i det där trädet, och han sa åt mig att inte dricka och inte röka.”

71 ”Dricka whisky och — och sånt.” Och jag bar vatten till ett hembränneri just då. Och Han sa: ”Drick aldrig och orena inte din kropp på något sätt!” Det är omoral, ni vet, och mitt barn . . . Min unga mandom tillsammans med kvinnor. Och till min egen lycka har jag aldrig en enda gång varit skyldig till något sådant. Herren hjälpte mig med de här sakerna, och då jag går vidare, kommer ni att finna det. Så då: ”Drick inte, och rök inte, och orena inte din kropp, för det kommer att finnas ett arbete för dig att göra, då du blir äldre!”

72 Nåväl, jag berättade det där för Mamma och — och hon bara skrattade åt mig. Och jag blev alldeles hysterisk. Hon ringde till doktorn, och doktorn sa: ”Ja, han är bara nervös, det är alltsammans.” Så hon la mig i sängen. Och jag gick aldrig, från den dagen till den här, förbi det där trädet igen. Jag var rädd. Jag gick ner på andra sidan av trädgården, för jag trodde, att det fanns en man uppe i det där trädet och Han talade till mig, en mäktig djup Röst som talade.

73 Och sedan, någon gång ungefär en månad efter det där, spelade jag kula med mina småbröder ute på gården framför huset. Och helt plötsligt fick jag en konstig känsla, som kom över mig. Och jag slutade och satte mig ner bredvid ett träd. Och vi var precis uppe på Ohio-flodens strand. Och jag tittade ner mot Jeffersonville och såg en bro resa sig upp och gå över den där, floden, spänna sig över floden. Och jag såg sexton män (jag räknade dem) som föll ner därifrån och förlorade sina liv på den där bron. Jag sprang in riktigt kvickt och berättade det för min mor, och hon trodde, att jag hade somnat. Men de höll det i minnet, och tjugotvå år senare korsade Kommunalbron (som många av er nu kör över, då ni far över där) floden på samma ställe, och sexton män förlorade sina liv, då de byggde den där bron över floden.

74 Det har aldrig slagit fel med att vara fullkomligt sant. Liksom ni ser det här i hörsalen, så har det varit hela tiden.

75 Nu trodde de, att jag bara var nervös. Och jag är ju en nervös person, det är sant. Och om ni någonsin har märkt det, så är personer, som är — är andligt lagda, nervösa.

76 Se på poeter och profeter! Och titta på William Cowper, som skrev den där berömda sången: ”Det finns en källa fylld med Blod, ifrån Emmanuels ådror.” Har ni någonsin . . . Ni kan sången. Jag stod vid hans grav för inte så länge sedan. Broder Julius, tror jag, jag vet inte, nej . . . Jo, det är riktigt, var tillsammans med oss där borta vid hans grav. Och — och där, sedan han hade skrivit den där sången och inspirationen lämnade honom, försökte han hitta — hitta floden för att begå självmord. Ser ni, Anden hade lämnat honom. Och människor

som poeter och författare och... Eller inte... Jag menar profeter.

⁷⁷ Se på Elia, då han stod på berget och kallade fram eld från himmelen och kallade fram regn från himmelen. Sedan, då Anden lämnade honom, sprang han för en kvinnas hot. Och Gud fann honom gömd i en grotta fyrtio dagar senare.

⁷⁸ Se på Jona, som hade tillräckligt med inspiration, då Herren hade smort honom för att predika där i Nineve, så att en — så att en stad, som var lika stor som St Louis, omvände sig i säckväv. Och sedan, då Anden lämnade honom, vad hände med honom då? Vi finner honom uppe på berget, sedan Anden hade lämnat honom, och han bad till Gud, att Han skulle ta hans liv. Och, ser ni, det är inspirationen. Och då de här sakerna händer, så gör det — det gör någonting med en.

⁷⁹ Sedan minns jag att jag växte upp. Jag blev en ung man. (Jag ska skynda mig att ta det inom den närmaste lilla stunden.) Då jag blev en ung man, hade jag idéer liksom alla unga män. Jag... Då jag gick i skolan, hade jag hittat de där små flickorna. Ni vet, jag var riktigt blyg, ser ni. Och jag — jag fick mig äntligen en liten flickvän. Och som alla små pojkar, ungefär femton år gammal, antar jag. Och — och så, å, hon var vacker. Oj, hon hade ögon som en duva, och hon hade tänder som pärlor och en hals som en svan, och hon — hon var verkligen vacker.

⁸⁰ Och en annan liten pojke, han... Vi var kompisar, så han hade sin pappas gamla T-Ford, och vi hade träff med våra flickor. Vi skulle ta med dem ut och åka. Vi fick ihop tillräckligt för att köpa åtta liter bensin. Vi var tvungna att lyfta upp bakhjulet för att veva igång den. Jag vet inte, om ni kommer ihåg det där eller inte, ni vet, att veva igång den. Men vi — vi kom igång ganska bra.

⁸¹ Och så hade jag några nickel i min ficka, och vi stannade vid ett litet ställe och fick... Man kunde få en skinksmörgås för en nickel. Och så, å, jag var ju rik, jag kunde köpa fyra av dem! Förstår ni? Och sedan vi hade ätit smörgåsarna och druckit Cocacola, började jag bära tillbaka flaskorna. Och till min förvåning, då jag kom ut, (kvinnorna hade precis börjat falla ifrån nåden vid den tiden, eller från kvinnligheten) så rökte min lilla duva en cigarett.

⁸² Nåväl, jag har alltid haft min åsikt om en kvinna, som skulle röka en cigarett, och jag har inte ändrat den ett dugg sedan dess. Det är riktigt. Det är det lägsta, hon kan göra. Och det är helt rätt. Och jag — jag trodde att jag... Nu skulle cigarettföretaget kunna ge sig på mig för det här, men jag ska tala om för er, att det där bara är ett djävulens jippo. Det är den största mördaren och sabotören, som den här nationen har. Jag skulle hellre vilja, att min pojke blir en drinkare, än att han blir cigaretttrökare. Det är

sanningen. Jag skulle hellre se hellre min hustru ligga på golvet full, än se henne med en cigarrett. Det är så . . .

⁸³ Denna Guds Ande, nu, som är med mig, om Den är Guds Ande (vilket man ju kan ifrågasätta), så har du, som röker cigarretter, en liten chans när du kommer dit, för det där bara . . . Varenda gång. Man märker det på plattformen, hur Han fördömer det. Det är en fruktansvärd sak. Håll er borta ifrån det! Mina damer, om ni har gjort er skyldiga till det, var i Kristi Namn snälla och håll er borta ifrån det! Det bryter ner er. Det kommer att döda er. Det kommer att . . . Det är — det är billaster av cancer.

⁸⁴ Doktorerna försöker varna dig. Och hur de sedan kan sälja de där sakerna till dig! Om du skulle gå ner till apoteket och säga: ”Köp . . . Jag vill köpa cancer för femtio cent.” Å, de skulle komma och låsa in dem. Men då man köper cigarretter för femtio cent, köper man samma sak. Doktorerna säger så. Å, denna penninggalna nation! Det är alltför illa. Det är en mördare. Det har bevisats.

⁸⁵ Nåväl, då jag såg den där vackra, lilla flickan bara uppföra sig smart, med den där cigarretten i handen, dödade det mig nästan, för jag trodde verkligen, att jag älskade henne. Och jag tänkte: ”Jaha . . .”

⁸⁶ Nu kallas jag för ”kvinnohatare,” det vet ni, eftersom jag alltid liksom är emot kvinnor, men inte emot er, systrar. Jag är bara emot sättet moderna kvinnor betar sig på. Det är riktigt. Goda kvinnor borde bäras högt.

⁸⁷ Men jag kan minnas, då min fars bränneri var igång där uppe, jag måste vara där ute med vatten osv., se unga damer, som inte var över sjutton, arton år gamla, där uppe tillsammans med män i min ålder nu, fulla. Och de var tvungna att nyktra till dem och ge dem svart kaffe, så att de kunde komma hem och laga supé åt sina män. Å, någonting sådant, sa jag, ”Jag . . .” Det här var min kommentar då: ”De är inte värda en bra, ren kula till att döda dem med.” Det är riktigt. Och jag hatade kvinnor. Det är riktigt. Och jag måste se upp med vartenda steg nu, för att undvika, att fortfarande tänka samma sak.

⁸⁸ Men nu så är en god kvinna en juvel i en mans krona. Hon bör hedras. Hon . . . Min mor är kvinna, min fru är det, och de är älskliga. Och jag har tusentals kristna systrar, som jag respekterar högt. Men om — om de kan respektera det, som Gud gjorde dem till, moderskap och en riktig drottning, så är det all right. Hon är en av de bästa saker som Gud kunde ge en man, det var en hustru. Förutom frälsningen är en hustru det bästa, om hon är en god hustru. Men om hon inte är det, sa Salomo, ”En god kvinna är en juvel i en mans krona, men en — en envis eller oduglig kvinna är vatten i hans blod.” Och det är riktigt, det är det värsta, som kan hända. Så en god kvinna . . . Om du har en

god hustru, broder, bör du respektera henne på det högsta. Det är riktigt, det bör du göra. En riktig kvinna! Och, barn, om ni har en riktig mor, som stannar hemma och försöker ta hand om er, håller era kläder rena, skickar er till skolan och lär er om Jesus, så bör ni hedra denna ljuvliga gamla mor med allt, som finns i er. Ni bör respektera den kvinnan, jajamensan, eftersom hon är en riktig mor.

⁸⁹ De talar om analfabetismen i Kentucky-bergen. Man ser det i den här Knallhatten-serien. Några av de gamla mammorna där ute skulle kunna komma hit till Hollywood och lära er moderna mödrar, hur man ska uppfostra sina barn. Om man låter hennes barn komma in en kväll med håret helt tilltufsats och läpparna . . . Läpps, (vad kallar ni det där?) sminket som de sätter i ansiktet, och hennes klänning alldeles i oordning, och hon har varit ute hela natten, berusad, broder, då skulle hon få smaka på en av grenarna från toppen av det där hickoryträdet och hon skulle aldrig gå ut mer. Jag ska säga er, hon skulle . . . Och om man hade litet mer av det där, skulle man ha ett bättre Hollywood häromkring, och en bättre nation. Det är riktigt. Det är sant. "Försöker bara vara modern.", det där — det där är ett av djävulens tricks.

⁹⁰ Den här lilla flickan, nu, då jag tittade på henne, blödde mitt hjärta bara. Och jag tänkte: "Stackars liten!"

Och hon sa: "Å, vill du ha en cigarrett, Billy?"

Jag sa: "Nänämensan." Jag sa: "Jag röker inte."

⁹¹ Hon sa: "Du sa nu, att du inte dansade." De ville gå på en dans, och jag ville inte göra det. Så de sa, att det var en dans där nere, de kallade det Sycamore Gardens.

Och jag sa: "Nej, jag dansar inte."

⁹² Hon sa: "Nu dansar du inte, du röker inte, du dricker inte. Hur har du något roligt?"

⁹³ Jag sa: "Tja, jag tycker om att fiska och jag tycker om att jaga." Det där intresserade inte henne.

Så hon sa: "Ta den här cigarretten!"

Och jag sa: "Nänämensan, tack. Jag röker inte."

⁹⁴ Och jag stod på stötfångaren. De hade en fotstegsbräda på de gamla Fordarna, som ni minns, och jag stod på den där stötfångaren, och vi satt i baksätet, hon och jag. Och hon sa, "Menar du, att du inte vill röka en cigarrett?" Hon sa: "Och vi flickor har mer mod än du har."

Jag sa: "Nänämensan, jag tror inte, att jag vill göra det."

⁹⁵ Hon sa: "Din stora fegis!" Oj, oj! Jag ville vara stora stygga Bill, så jag — jag ville förvisso inte vara en fegis. Ser ni, jag ville bli proffsboxare, det var min idé om livet. Så jag sa . . . "Fegis! Fegis!"

96 Jag kunde inte stå ut med det, så jag sa: "Ge mig den!" Min hand uträckt, jag sa: "Jag ska visa henne, om jag är en fegis eller inte." Fick fram den där cigaretten och började dra tändstickan mot plånet. Nu vet jag, att ni . . . Nu är inte jag ansvarig för, vad ni tänker, jag är bara ansvarig för att berätta sanningen. Då jag började tända den där cigaretten, precis så bestämd för att röka den, som jag är för att ta upp den här Bibeln, ser ni, hörde jag någonting, som lät: "Vooosssj!" Jag försökte igen, jag kunde inte få den till min mun. Och jag började gråta, jag kastade ner den där saken. De började skratta åt mig. Och jag gick hem, gick upp genom åkern, satte mig ner där ute och grät. Och — och det var ett förfärligt liv.

97 Kommer ihåg en dag, då Pappa var på väg ner till floden med pojkar. Min bror och jag, vi måste ta en båt och fara upp- och nedför floden och samla flaskor att hälla whiskyn i. Vi fick en nickel per dussin för dem, för att plocka upp dem längs floden. Och Pappa var tillsammans med mig, och han hade en av de där små platta . . . Jag tror, att de var kvartsliterflaskor. Och där var ett träd, som hade blåst ner, och Pappa . . . Och den här mannen, herr Dornbush, var tillsammans med honom. Jag hade hans . . . Han hade en trevlig båt, och jag ville, att han skulle tycka om mig, för jag ville använda den där båten. Den hade ett bra roder, och min hade inget roder alls. Vi hade bara gamla brädor att paddla med. Och om han lät mig använda den där båten . . . Så han svetsade, och han tillverkade destillatorerna åt Pappa. Så han . . . De slängde benet över det där trädet, och Pappa satte handen i sin bakficka och drog upp en liten platt whiskyflaska, räckte honom den, och han tog en sup, räckte tillbaka den till Pappa, och han tog en sup, och han satte den på ett litet skott, som stack ut på sidan av trädet. Och herr Dornbush tog upp den och sa: "Varsågod, Billy!"

Jag sa: "Tack, jag dricker inte."

98 Han sa: "En Branham, som inte dricker?" Nästan allesammans dog med stövlarna på sig. Och han sa: "En Branham, som inte dricker?"

Jag sa: "Nej, sir."

"Nej", sa Pappa, "jag har fått en fegis."

99 Min pappa kallade mig för fegis! Jag sa: "Räck mig den där flaskan!" Och jag drog ut korken ur halsen på den, hade bestämt mig för att dricka det, och då jag började vända upp den: "Vooosssj!" Jag räckte tillbaka flaskan och sprang ner genom åkern så fort jag kunde och grät. Någonting ville inte låta mig göra det. Förstår ni? Jag kunde inte säga, att jag var god (Jag hade bestämt mig för att göra det.), utan det var Gud, nåd, en förunderlig nåd, som avhöll mig från att göra de där sakerna. Jag ville göra dem, själv, men Han lät mig bara inte göra det.

¹⁰⁰ Senare fann jag en flicka, då jag var omkring tjugotvå år gammal, hon var en älskling. Hon var en flicka, som gick i kyrkan, den Tyska Lutherska. Hon hette Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, det kom från namnet Brumbaugh. Och hon var en trevlig flicka. Hon varken rökte eller drack, och — och hon dansade inte eller någonting, en trevlig flicka. Jag hade sällskap med henne ett litet tag, och jag . . . Då, omkring tjugotvå år gammal, tjänade jag tillräckligt med pengar, så att jag köpte mig en gammal Ford, och jag . . . Vi for ut på träffar tillsammans. Och vid den tiden så fanns det ingen luthersk kyrka i närheten, de hade flyttat ifrån Howard Park där uppe.

¹⁰¹ Och så var de . . . En predikant, den som ordinerade mig i Missionary Baptist Church, doktor Roy Davis. Syster Upshaw, just den som skickade över broder Upshaw till mig, eller talade med honom om mig, doktor Roy Davis. Och så predikade han och hade First Baptist Church, eller . . . Jag tror inte det var First Baptist Church heller, det var Mission- . . . Kallades för Missionary Baptist Church i Jeffersonville. Och han predikade på det stället vid den tiden, och vi for till kyrkan på kvällen, så . . . Och vi hade kommit tillbaka. Och jag gick aldrig med i församlingen, men jag tyckte bara om att gå tillsammans med henne. För huvudtanken var ”att gå med henne”, jag kan ju lika gärna vara ärlig.

¹⁰² Så då gick jag med henne, och en dag . . . Hon kom från en trevlig familj. Och jag började tänka: ”Du vet, du vet, jag borde inte ta upp den där flickans tid. Det är inte — det är inte rätt, för hon är en trevlig flicka, och jag är fattig, och — och jag . . .” Min pappas hälsa hade brutits ner, och jag — jag . . . Det fanns ingen möjlighet för mig att skapa ett liv för en sådan flicka, som hade varit van vid ett trevligt hem och mattor på golvet.

¹⁰³ Jag minns den första mattan jag någonsin såg, jag visste inte vad det var. Jag gick runt på sidan. Jag tyckte, att det var det vackraste, jag någonsin hade sett i mitt liv. ”Hur kunde de lägga någonting sådant på golvet?” Det var den första matta, jag någonsin hade sett. Det var — det var en av de här . . . Jag tror de kallas för ”tovmattor”. Jag kanske har fel i det där. Någonting som liknar ”vide” eller någonting, som är sammanflätat, och ligger på golvet. Vackert grön och röd och en stor ros insatt mitt i den, ni vet. Det var en vacker sak.

¹⁰⁴ Och så minns jag, att jag — jag bestämde mig för, att jag antingen måste be henne att gifta sig med mig, eller så måste jag dra mig undan och låta någon god man gifta sig med henne, någon som skulle vara god mot henne, som kunde skapa ett liv åt henne och kunde vara snäll mot henne. Jag kunde vara snäll mot henne, men jag — jag — jag tjänade bara tjugo cent i timmen. Så jag skulle inte kunna skapa mycket till liv åt henne. Och jag . . . Med hela den familj, som vi hade att ta hand om,

och Pappa nedbruten till hälsan, och jag måste ta hand om dem allesammans, så jag hade en ganska tuff tid.

¹⁰⁵ Så jag tänkte: ”Jaa, det enda jag kan göra, är att säga henne, att jag — jag. . . Hon. . . Jag — jag kommer bara inte tillbaka, för jag tyckte för mycket om henne för att förstöra hennes liv och låta henne hålla på med mig.” Och sedan tänkte jag: ”Om någon kunde få tag i henne och gifta sig med henne, skapa ett härligt hem! Och kanske, om inte jag kunde få henne, skulle jag — skulle jag kunna veta, att hon var lycklig.”

¹⁰⁶ Och så tänkte jag: ”Men jag — jag — jag kan ju bara inte släppa henne!” Och jag var i ett hemskt tillstånd. Och dag efter dag tänkte jag på det. Så jag var alltför blyg, för att be henne gifta sig med mig. Varenda kväll bestämde jag mig: ”Jag ska be henne.” Och då jag, hm, vad heter det där, fjärlar eller någonting, som man får i sin. . .? Alla ni bröder där ute har troligen haft samma upplevelse ifråga om det där. En verkligt konstig känsla, mitt ansikte blev hett. Jag — jag visste inte, jag kunde inte be henne.

¹⁰⁷ Så jag antar, att ni undrar, hur jag någonsin blev gift. Vet ni vad? Jag skrev ett brev till henne och bad henne. Och så hennes. . . Det var nu inte ”kära fröken”, det var litet mer (som ni förstår) på kärlekssidan än så. Det var bara inte en — ett affärsbrev, det var. . . Jag — jag skrev det så gott jag kunde.

¹⁰⁸ Och jag var litet rädd för hennes mor. Hennes mor var. . . Hon var liksom tuff. Och, men hennes far var en mild gammal holländare, bara en fin gammal man. Han var ledare för järnvägsmännens brödraskap, tågmännen, på järnvägen, och tjänade omkring femhundra dollar i månaden på den tiden. Och jag, som tjänade tjugo cent i timmen, skulle gifta mig med hans dotter. Oj! Jag visste, att det där aldrig skulle gå. Och hennes mor var mycket. . . Nu är hon en trevlig dam. Och hon — hon var en av de här fina i samhället, ni vet, och prudentlig liksom, ni vet, så hon hade inte mycket till övers för mig i alla fall. Jag var bara en gammal vanlig lantpojke, och hon tyckte, att Hope borde sällskapa med en pojke av litet bättre klass. Och jag — jag — jag tycker, att hon hade rätt. Och så. . . Men jag tänkte inte så då.

¹⁰⁹ Så jag tänkte: ”Jaha, nu vet jag inte hur. Jag — jag kan inte fråga hennes pappa, och jag — jag tänker förvisso inte fråga hennes mamma. Och så måste jag ju fråga henne först.” Så jag skrev ihop ett brev. Och den morgonen på väg till arbetet, stoppade jag det i postlådan. Posten. . . Vi gick i kyrkan på onsdag kväll, och det där var på måndag morgon. Jag försökte hela dagen på söndagen att tala om för henne, att jag ville gifta mig, och jag kunde bara inte få mod nog.

¹¹⁰ Så då släppte jag det i postlådan. Och på jobbet den dagen råkade jag tänka: ”Tänk om hennes mor får tag i det där brevet!” Oj, oj! Då visste jag, att jag var ruinerad, om — om hon någonsin

fick tag i det, för hon brydde sig inte alltför mycket om mig. Nåväl, jag svettades bara ut det.

¹¹¹ Och den där onsdagskvällen, då jag kom, oj oj, jag tänkte: "Hur ska jag kunna fara dit upp? Om hennes mor fick tag i det där brevet, kommer hon verkligen att ge mig på pälsen, så jag hoppas, att hon fick det." Jag adresserade det till "Hope." Det var hennes namn, Hope. Jag sa: "Jag ska bara skriva det här till Hope." Och så . . . Och jag tänkte, att hon kanske inte hade fått tag i det.

¹¹² Så jag visste bättre än att stanna utanför och tuta i hornet för att hon skulle komma ut. Oj, oj! Och vilken pojke som helst, som inte har mod nog att gå fram till huset och knacka på dörren och fråga efter flickan, har ingen rätt att vara ute med henne i alla fall. Det är exakt rätt. Det där är så dumt. Det är billigt.

¹¹³ Och så stannade jag min gamla Ford, ni vet, och jag hade den alldeles uppsatsad. Och sågick jag fram och knackade på dörren. Nåd! Hennes mor kom till dörren. Jag kunde nästan inte andas. Jag sa: "God – god – god dag, fru Brumbach!" Ja.

¹¹⁴ Hon sa: "God dag, William?"

Jag tänkte, "Å, å, 'William!'"

Och – och hon sa: "Vill du komma in?"

¹¹⁵ Jag sa: "Tack." Jag gick in genom dörren. Jag sa: "Är Hope nästan klar?"

¹¹⁶ Och just då kom Hope här och hoppade genom huset, bara en flicka på omkring sexton. Och hon sa: "Hej, Billy!"

¹¹⁷ Och jag sa: "Hej, Hope." Och jag sa: "Är du klar för kyrkan?"

Hon sa: "Om en minut bara."

¹¹⁸ Jag tänkte: "Oj, oj! Hon fick det aldrig. Hon fick det aldrig. Bra, bra, bra. Hope fick det inte heller, så det kommer att vara all right, för hon skulle ju ha nämnt det för mig." Så jag kände mig ganska bra.

¹¹⁹ Och sedan, då jag kom ner till kyrkan, råkade jag tänka: "Tänk om hon ändå fick det!" Förstår ni? Och jag kunde inte höra, vad doktor Davis sa. Jag tittade bort på henne och jag tänkte: "Kanske hon bara håller tillbaka det, och hon kommer att verkligen skälla ut mig, för att jag bad henne om det, då jag kommer ut härifrån." Och jag kunde inte höra vad broder Davis sa. Och – och jag tittade bort på henne och jag tänkte: "Oj, jag avskyr att släppa henne, men. . . Och jag – jag. . . Avslöjandet kommer säkert."

¹²⁰ Så efter gudstjänsten började vi gå nedför gatan tillsammans på väg hem, och – och så gick vi till den gamla Forden. Och hela vägen lyste månen klart, ni vet, jag tittade på henne och hon var vacker. Gosse, jag tittade på henne, och jag tänkte: "Å, så gärna jag skulle vilja ha henne, men jag antar, att jag inte kan få det."

121 Och så gick jag vidare litet längre, ni vet, och jag tittade upp på henne igen. Jag sa: "Hur — hur känner du dig ikväll?"

Hon sa: "Å, jag är all right."

122 Och vi stannade den gamla Forden och vi började stiga ur, ni vet, runt sidan, gå runt hörnet och gå till hennes hus. Och jag gick fram till dörren tillsammans med henne. Jag tänkte: "Du vet, hon fick troligen aldrig brevet, så jag kan bara lika gärna glömma det. Jag kommer att få en veckas nådatid till i alla fall." Så jag började känna mig ganska bra.

Hon sa: "Billy!"

Jag sa: "Ja."

Hon sa: "Jag fick ditt brev." Oj, oj!

Jag sa, "Gjorde du det?"

123 Hon sa, "Mm-m." Nåväl, hon fortsatte att gå vidare, sa aldrig ett ord till.

124 Jag tänkte, "Kvinna, säg mig någonting! Kör bort mig eller tala om, vad du tycker om det." Och jag sa: "Har du — har du läst det?"

Hon sa: "Mm-m."

125 Oj, ni vet, hur en kvinna kan hålla en på halster. Å, jag — jag menade det inte riktigt så, ser ni. Förstår ni? Men i alla fall, ser ni, tänkte jag: "Varför säger du ingenting?" Ser ni, och jag fortsatte att gå vidare. Jag sa: "Läste du det alltsammans?"

Och hon . . . [Tomt ställe på bandet — Utg.] "Mm-m."

126 Så vi var nästan framme vid dörren och jag tänkte: "Gosse, få mig inte upp på verandan, för jag kanske inte kan springa ifrån dem, så säg det nu!" Och så fortsatte jag att vänta.

127 Och hon sa: "Billy, jag skulle älska att få göra det." Hon sa: "Jag älskar dig." Gud välsigne hennes själ nu! Hon är i Härligheten. Hon sa: "Jag älskar dig." Hon sa: "Jag tycker att vi borde tala om det för våra föräldrar . . . För föräldrarna. Tycker du inte det?"

128 Och jag sa: "Lyssna, älskling! Låt oss börja det här med ett fifty-fifty-förslag!" Jag sa: "Jag talar om det för din pappa, om du talar om det för din mor." Jag gav henne den svårare delen till att börja med.

Hon sa, "All right, om du talar om det för Pappa först."

Jag sa, "All right, jag talar om det för honom på söndag kväll."

129 Och så kom söndagskvällen, jag följde henne hem ifrån kyrkan, och jag . . . Hon fortsatte att titta på mig. Och jag såg efter, och klockan var halv tio, det var tid för mig att komma igång. Så Charlie satt vid sitt skrivbord och skrev. Och fru Brumbach satt borta i hörnet och höll på med något slags

verknig, ni vet, eller de där små ringarna, som man sätter över saker, ni vet. Jag vet inte, vad man kallar det för. Och hon höll på med några sådana saker. Och Hope fortsatte att titta på mig, och hon rynkade pannan åt mig, gjorde tecken mot sin pappa. Och jag . . . Oj, oj! Jag tänkte: "Tänk om han säger 'Nej'!" Så jag började gå mot dörren, jag sa: "Ja, jag antar, att det är bäst, att jag går."

¹³⁰ Och jag gick till dörren, och — och hon började gå bort till dörren tillsammans med mig. Hon kom alltid till dörren och sa "god natt" till mig. Så jag började gå mot dörren, och hon sa: "Tänker du inte tala om det för honom?"

¹³¹ Och jag sa, "Hmm!" Jag sa, "Jag försöker sannerligen, men jag — jag — jag vet inte, hur jag ska göra det."

¹³² Och hon sa, "Jag går bara tillbaka, och du ber honom komma ut." Så hon gick tillbaka och lät mig stå kvar där.

Och jag sa: "Charlie!"

Han vände sig om och sa: "Ja, Bill?"

Jag sa: "Skulle jag kunna få prata med dig bara en minut?"

¹³³ Han sa: "Visst." Han vände sig om från sitt skrivbord. Fru Brumbach tittade på honom, tittade bort på Hope och tittade på mig.

Jag sa: "Skulle du vilja komma ut på verandan?"

Och han sa: "Ja, jag ska komma ut." Så han gick ut på verandan.

Jag sa: "Det är verkligen en vacker kväll, eller hur?"

Han svarade: "Ja, det är det."

Jag sa: "Det har verkligen varit varmt."

"Det har det förvisso.", han tittade på mig.

¹³⁴ Jag sa, "Jag har jobbat så hårt," sa jag, "du vet, mina händer har till och med fått valkar."

Han sa, "Du kan få henne, Bill." Oj,oj! "Du kan få henne."

¹³⁵ Jag tänkte, "Å, det där var bättre." Jag sa: "Menar du verkligen det, Charlie?" Han sa . . . Jag sa "Charlie, titta! Jag vet att hon är din dotter och att du har pengar."

¹³⁶ Och han sträckte sig fram och tog mig i handen. Han sa: "Lyssna Bill, pengar är inte allt som finns i människolivet." Han sa . . .

¹³⁷ Jag sa "Charlie, jag — jag tjänar bara tjugo cent i timmen, men jag älskar henne och hon älskar mig. Och jag lovar dig, Charlie, att jag kommer att arbeta tills de här . . . Tills valkarna slits bort av mina händer, för att ge henne ett levebröd. Jag kommer att vara så trogen mot henne som jag bara kan vara."

138 Han sa: "Det tror jag på, Bill." Han sa, "Lyssna, Bill, jag vill tala om en sak för dig." Han sa: "Du vet, lycka, det krävs inte bara pengar för att vara lycklig." Han sa: "Var bara god mot henne. Och det vet jag att du kommer att vara."

Jag sa: "Tack, Charlie. Det ska jag förvisso vara."

139 Så var det hennes tur att tala om det för Mamma. Jag vet inte, hur hon klarade av det, men vi blev gifta.

140 Så då vi gifte oss, hade vi ingenting, ingenting att hushålla med. Jag tror att vi hade två eller tre dollar. Så vi hyrde ett hus, det kostade oss fyra dollar i månaden. Det var ett litet gammalt ställe med två rum. Och någon gav oss en gammal hopfällbar säng. Jag undrar, om någon någonsin har sett en gammal hopfällbar säng. Och de gav oss den. Och jag gick ner till Sears and Roebucks och fick tag i ett litet bord med fyra stolar, och det — det var omålat, ser ni, och vi fick det i rätt tid. Och så gick jag sedan över till Mr Weber, en skrothandlare, och köpte en köksspis. Jag betalade sjuttiofem cent för den, och drygt en dollar för galler, som behövdes till den. Vi satte igång med hushållet. Jag minns, att jag tog och målade en treklöver på stolarna, då jag målade dem. Och å, så lyckliga vi var ändå! Vi hade varandra, så det var allt, som behövdes. Och Gud, genom Hans barmhärtighet och Hans godhet, var vi det lyckligaste lilla par, som kunde finnas på jorden.

141 Jag fann detta, att lyckan inte består av hur mycket av världens goda, man äger, utan av hur nöjd man är med den del, som man har fått.

142 Och efter ett tag kom Gud ner och välsignade vårt lilla hem, vi fick en liten pojke. Hans namn var Billy Paul, och är just nu här i mötet. Och litet senare, omkring elva månader, välsignade Han oss igen med en liten flicka, som hette Sharon Rose, hämtat från orden "Sarons Ros."

143 Och jag minns, att jag en dag hade sparat ihop av mina pengar, och jag tänkte ta en liten semester och fara upp till ett ställe, Paw Paw-sjön, för att fiska. Och på vägen tillbaka . . .

144 Och under den här tiden . . . Jag hoppar över min omvändelse. Jag blev omvänd. Och blev ordinerad av doktor Roy Davis i Missionary Baptist Church, och hade blivit predikant och hade det tabernakel som jag nu predikar i i Jeffersonville. Och jag var pastor för den lilla församlingen. Och jag . . .

145 Inga pengar, jag var pastor i kyrkan i sjutton år och fick aldrig en penny. Jag trodde inte på att ta . . . Det fanns inte ens ett kollekt-fat i den. Och de tionden, som jag hade från arbetet osv., hade jag i en liten ask bak i byggnaden, det stod på en liten skylt på den: "Det, som ni har gjort mot den minsta av dessa mina små, det har ni gjort mot mig." Och så var det, som kyrkan betalades. Vi hade ett tioårigt lån för att betala den, och det betalades av på mindre än två år. Och jag tog aldrig upp något slags offer.

146 Och så hade jag, å, några dollar som jag hade sparat ihop till min semester. Hon arbetade också, på Fine's Shirt Factory. En underbar, älskvärd flicka. Och hennes grav är förmodligen snöig i dag, men hon finns fortfarande i mitt hjärta. Och jag minns, då hon arbetade så hårt för att hjälpa mig att få tillräckligt med pengar för att fara upp till den här sjön och fiska.

147 Och när jag kom tillbaka från sjön började jag se, när jag kom in i Mishawaka och South Bend, i Indiana, och jag började lägga märke till bilar, som hade skyltar på baksidan där det stod: "Endast Jesus". Och jag tänkte: "Det där låter konstigt: 'Endast Jesus'". Och jag började lägga märke till de där skyltarna. Och de fanns på vad som helst, cyklar, Fordar, Cadillacar och vad mer: "Endast Jesus". Och jag följde efter några av dem ner, och de kom till en stor, stor kyrka. Och jag fick reda på, att de var pingstväänner.

148 Jag hade hört talas om pingstväänner, men de var ju ett gäng "frimicklar, som låg på golvet och fradgade om munnen", och allt det där, som de berättade för mig om. Så jag ville inte ha någonting med det att göra.

149 Så jag hörde dem allesammans hålla på där inne, och jag tänkte: "Jag tror, att jag bara ska gå in." Så jag stannade min gamla Ford och gick in, och all den sång man någonsin hade hört i sitt liv! Och jag fick reda på, att det fanns två stora kyrkosamfund, ett av dem kallades P.A. of J.C., och så P.A. of W., många av er kanske minns dessa gamla organi-. . . Jag tror, att de är förenade, som det heter nu, och kallas United Pentecostal Church. Nåväl, jag lyssnade på några av deras lärare. Och de stod där, å, de undervisade om Jesus och hur stor Han var, och hur stort allting var, och om ett "Den Helige Andes dop". Jag tänkte: "Vad talar de om?"

150 Och efter ett tag hoppade någon upp och började tala i tungor. Jaha, jag hade aldrig hört något liknande i hela mitt liv. Och här kom en kvinna och sprang upp igenom där så fort hon kunde. Då reste de sig alla upp och började springa. Och jag tänkte: "Jaha, broder, de har verkligen inga kyrkliga manér!" De skrek och ropade och höll igång, jag tänkte: "Vilken samling det här är!" Men, vet ni, det var någonting med det, ju längre jag satt där, desto bättre tyckte jag om det. Där fanns någonting, som verkade vara riktigt bra. Och jag började ge akt på dem. Och det fortsatte. Jag tänkte: "Jag ska bara stå ut med dem ett tag, för jag. . . Jag är ju nära dörren. Om något börjar gå på tok, springer jag ut genom dörren. Jag vet var min bil är parkerad, precis runt hörnet."

151 Och jag började höra, att en del av de där predikanterna var forskare och studenter. Å, tänkte jag: "Det är fint."

Så det blev dags för middag och det sades: "Kom till middagen, allesammans!"

152 Men jag tänkte: ”Vänta en minut! Jag har en dollar och sjuttiofem cent för att komma hem, och jag . . .” Det var allt jag hade till bensinpengar. Det gick åt precis det, för att ta mig hem. Och jag hade min gamla Ford, det var en ganska bra gammal Ford. Den var inte skrotfärdig, den var precis som den här här ute, bara utsliten. Och den . . . Jag tror faktiskt att den Forden kunde gå i femtio kilometer i timmen, men det var naturligtvis tjugofem åt *det här* hållet och tjugofem åt *det här* hållet. Om man lägger ihop dem får man femtio. Och så . . . Jag tänkte: ”Ja, den där där kvällen tror jag att jag skulle vilja gå ut och efter . . .” Jag stannade kvar på kvällsmötet.

153 Och, å, han sa, ”Alla predikanter, oavsett samfund, kom till plattformen!” Nåväl, det var ungefär tvåhundra av oss där uppe, jag gick upp. Och så sa han, ”Nu har vi inte tid för er alla att predika.” Han sa: ”Gå bara förbi och säg vem du är och var du är ifrån.”

154 Då min tur kom, sa jag: ”William Branham, baptist. Jeffersonville, Indiana.” Gick förbi.

155 Jag hörde alla de andra presentera sig: ”Pingstvän, pingstvän, pingstvän, P.A. of W., P.A.J.C., P.A.W., P. . .”

156 Jag gick förbi. Jag tänkte: ”Ja, jag antar, att jag är den fula ankungen.” Så jag satte mig ner och väntade.

157 Och den dagen hade de haft fina, unga predikanter där ute, och de hade predikat kraftfullt. Och sedan sa de: ”Den, som ska ge oss budskapet i kväll är . . .” Jag tror att de kallade honom ”Äldste.” Och deras predikanter, i stället för ”Pastor,” hette det ”Äldste.” Och de tog med sig en gammal färgad man dit ut, och han hade en av de här gammaldags predikantrockarna. Jag antar, att ni aldrig någonsin har sett en. Långa rockskört där bak, ni vet, med en sammetskrage, och han hade bara en liten vit hårkrans runt huvudet. Stackars gamle man, han kom ut *så här*. Och han stod där och han vände sig om. Och då alla predikanter hade predikat om Jesus och den store . . . Hur stor Han var, och så vidare, tog den där gamle mannen sin text bort ifrån Job. ”Var var du, då jag la världens grund, eller när morgonstjärnorna sjöng tillsammans och Guds söner ropade av glädje?”

158 Och den stackars gamle mannen, jag tänkte: ”Varför har de inte satt upp några av de unga männen dit upp för att predika?” Bra . . . Platsen var fullsatt och packad. Och jag tänkte: ”Varför gjorde de inte det?”

159 Så den här gamle mannen då, i stället för att predika om vad som hände här nere på jorden, började han predika om vad som hände i Himmelen hela tiden. Ja, han tog upp Honom i begynnelsen — i tidens begynnelse, och förde Honom tillbaka i den Andra Tillkommelsen nedför den horisontella regnbågen. Jag hörde aldrig en sådan predikan i hela mitt liv! Ungefär vid den tiden kom Anden över honom, han hoppade ungefär

så där högt och slog ihop sina klackar, kastade axlarna bakåt och ramlade ner från den där plattformen, han sa: ”Ni har inte tillräckligt med plats här uppe för att jag ska kunna predika.” Och han hade mer plats än vad jag har här.

¹⁶⁰ Jag tänkte: ”Om Det Där kan få en gammal man att bete sig så där, vad skulle Det göra, om Det kom över mig?” Jag — jag tänkte: ”Kanske jag behöver litet av Det.” Å, då han kom dit ut, tyckte jag så synd om den gamle mannen. Men när han gick därifrån, tyckte jag synd om mig själv. Och jag tittade på honom, då han gick därifrån.

¹⁶¹ Jag gick ut den kvällen och jag tänkte: ”Nästa morgon, nu, ska jag inte låta någon veta, var och vem jag är.” Så jag gick, och den kvällen pressade jag mina byxor. Jag tog. . . Gick ut i majsfälten för att sova, och jag gick ner och köpte några gamla bullar. Man. . . Jag köpte en hel hög av dem för en nickel. Det fanns en brandpost där nere, jag hämtade litet vatten. Så jag visste, att det skulle räcka till för mig ett tag, så jag hämtade lite vatten och drack det och gick och åt mina bullar. Och kom tillbaka och drack litet mer vatten. Gick ut på majsfälten, tog de två sätena och lade in mina små bäckebölja-byxor där och pressade dem på sätet.

¹⁶² Och den natten bad jag nästan hela natten. Jag sa: ”Herre, vad är det här, som jag har kommit in i? Jag har aldrig sett så religiösa människor i hela mitt liv.” Och jag sa: ”Hjälp mig att förstå, vad det här handlar om.”

¹⁶³ Och nästa morgon kom jag ner dit. De bjöd oss på frukost. Naturligtvis ville jag inte komma och äta tillsammans med dem, för jag hade inget att lägga i kollekten. Och jag gick bara tillbaka. Och nästa morgon, då jag gick in, å (jag åt några av mina bullar), och satte mig ner. Och de hade en mikrofon. Och jag hade aldrig sett en mikrofon förut, och jag var rädd för den där saken. Så de. . . Och den hade ett litet snöre som hängde här uppe, och den hängde ner. En av de där droppformade mikrofonerna. Och han sa: ”I går kväll, på plattformen, var det en ung predikant här, en baptist.”

Jag tänkte, ”Oj, då, jag ska få på pälsen nu.”

¹⁶⁴ Och han sa: ”Han var den yngste predikanten på plattformen. Han hette Branham. Vet någon, var han finns? Säg åt honom att komma hit, vi vill att han ska ge oss förmiddagens budskap.”

¹⁶⁵ Oj, oj! Jag hade en liten T-shirt på mig och bäckebölja-byxor, ni vet. Och vi baptister tror, att man måste ha en kostym på sig för att få komma upp i predikstolen, ni vet. Så. . . Och jag — jag satt alldeles stilla. Och under tiden. . . De hade det uppe i Norr då (deras internationella konvent) för att de färgade människorna inte kunde komma till det, om det var i Södern. De hade de färgade där, och jag var sydstatare, hade fortfarande stärkelse i min krage, ser ni, tyckte att jag var litet bättre än någon annan.

Och det råkade vara så den morgonen, att en – en färgad man satt bredvid mig. Så jag satt och tittade upp på honom. Jag tänkte: ”Jo, han är en broder.”

¹⁶⁶ Och han sa: ”Är det någon som vet var William Branham befinner sig?” Jag kröp ner i sätet *så här*. Så han sa, meddelade det för andra gången, han sa, ”Någon utanför” (han drog åt sig den här lilla mikrofonen) ”som vet, var William Branham är? Säg till honom, att vi vill ha honom på plattformen för förmiddagens budskap. Han är baptistpredikant från södra Indiana.”

¹⁶⁷ Jag satt bara riktigt stilla och hukade mig ner, ni vet. Ingen kände ju mig i alla fall. Den där färgade pojken tittade bort på mig och sa: ”Vet du var han är?”

¹⁶⁸ Jag tänkte. Jag – jag var tvungen att antingen ljuga eller göra något. Så jag sa: ”Titta här.”

Han sa: ”Ja, sir?”

Jag sa, ”Jag ska tala om en sak för dig.” Jag sa: ”Jag – jag är han.”

Han sa: ”Ja men, gå upp dit!”

¹⁶⁹ Och jag sa: ”Nej, det kan jag inte. Du förstår”, sa jag, ”jag har de här små gamla bäckebölja-byxorna och den här lilla T-shirten på mig.” Jag sa: ”Jag skulle inte kunna gå dit upp.”

¹⁷⁰ Han sa: ”De där människorna bryr sig inte om, hur du klär dig. Gå upp dit!”

Jag sa: ”Nej, nej.” Jag sa: ”Håll tyst, säg ingenting nu.”

¹⁷¹ De kom tillbaka till mikrofonen och sa: ”Vet någon var William Branham är?”

¹⁷² Han sa: ”Här är han! Här är han! Här är han!” Oj, oj! Där kom jag upp med den där lilla T-shirten på, förstår ni. Och här. . .

¹⁷³ Han sa: ”Kom upp bara, herr Branham, vi vill att du skall ge oss budskapet.” Oj, oj! Inför alla de där predikanterna, mmm, alla de där människorna! Och jag smög mig upp, ser ni. Mitt ansikte var rött och mina öron brände. Och jag smög mig upp, en predikant i bäckebölja-byxor och T-shirt, en baptistpredikant som gick fram till mikrofonen, jag hade aldrig sett en förut, förstår ni.

¹⁷⁴ Och jag stod där uppe, jag sa: ”Ja, jag – jag – jag vet ingenting om det här.” Jag var fumlig, riktigt nervös, ser ni. Och – och jag kom hit bort till Lukas 16, och jag tänkte, ”Ja, nu. . .” Och jag – jag kom in på ämnet, ”Och han lyfte upp sina ögon i dödsriket och grät.” Och jag fick. . . Så jag – jag började predika, ni vet, och jag kom in i predikan och kände mig litet bättre. Och jag sa: ”Den rike mannen var i dödsriket, och han grät.” De där tre små orden, jag har många sådana predikningar, ”Tror du detta” och ”Tala till klippan”, ni har hört mig predika

dem. Och jag hade: "Och sedan grät han." Och jag sa: "Det finns inga barn där, förvisso inte i dödsriket. Då grät han." Jag sa: "Det finns inga blommor där. Då grät han. Det finns ingen Gud där. Då grät han. Det finns ingen Kristus där. Då grät han." Sedan grät jag. Någonting fick tag i mig. Oj! Oj, oj! Därefter vet jag inte, vad som hände. När jag liksom kom till mig själv, stod jag där utanför. Folk började skrika och ropa och gråta, och jag, vi hade en oerhörd stund.

¹⁷⁵ Då jag kom ut, var det en man som gick fram till mig med en stor Texas-hatt på sig, stora stövlar, gick fram och sa: "Jag är äldste *Den-och-den*." Predikant, cowboystövlar, cowboykläder på sig.

Jag tänkte: "Tja, då är väl inte mina bäckebölja-byxor så illa."

¹⁷⁶ Han sa: "Jag vill att du ska komma ner till Texas och hålla en väckelsemötesserie hos mig."

¹⁷⁷ "Jaha, herrn, låt mig anteckna det där!" Och jag skrev upp det så där.

¹⁷⁸ Här kom en man fram med ett par av de här små, typ golfbyxor på sig, där de brukade spela golf, ni vet, hade de där små golfbyxorna. Han sa: "Jag är äldste *Den-och-den* från Miami. Jag tycker om att . . ."

¹⁷⁹ "Oj, kanske kläderna inte är så viktiga." Jag tittade på det och jag tänkte: "All right."

¹⁸⁰ Så jag tog de här sakerna och for hem. Hustrun mötte mig, hon sa: "Vad låter du så glad över, Billy?"

¹⁸¹ Jag sa: "Å, jag har träffat de allra bästa. Oj, det är det bästa man någonsin har sett. De där människorna skäms inte för sin religion." Och å, jag berättade allting om det för henne. Och jag sa, "Och titta här, älskling, en hel rad med inbjudanden. De där människorna!"

Hon sa, "De är inte frimicklar, eller hur?"

¹⁸² Jag sa: "Jag vet inte, vad de är för slags micklar, men de har någonting, som jag behövde." Förstår ni? Jag sa, "Det — det är en sak, som jag är säker på." Jag sa: "Jag har sett en gammal man, nittio år gammal, bli ung igen." Jag sa: "Jag har aldrig hört en sådan predikan i hela mitt liv. Jag har aldrig sett en baptist predika på det sättet." Jag sa: "De predikar tills de tappar andan och böjer sina knän ner till golvet, kommer upp igen och hämtar andan. Man kan höra dem två kvarter bort, de predikar fortfarande." Och jag sa: "Jag — jag har aldrig hört någonting sådant i hela mitt liv." Och jag sa: "De talar på ett okänt språk, och den andre berättar vad de talar om. Jag har aldrig hört någonting sådant i hela mitt liv!" Jag sade: "Vill du följa med mig?"

183 Hon sa: "Älskling, då jag gifte mig med dig, kommer jag att hålla ihop med dig, tills döden skiljer oss åt." Hon sa: "Jag följer med." Hon sa, "Nu ska vi tala om det för de våra."

184 Och jag sa, "Jaha, du berättar för din mamma och jag ska berätta för min mamma." Så vi. . . Jag gick och talade om det för Mamma.

185 Mamma sa: "Ja, visst, Billy. Vad Herren än har kallat dig att göra, så gå och gör det!"

186 Och så bad fru Brumbach mig att komma upp. Jag for upp. Hon sa: "Vad är det här, som ni pratar om?"

187 Och jag sa: "Å, fru Brumbach!" Jag sa: "Ni allesammans har aldrig mött sådana människor."

Hon sa: "Lugna ner dig! Lugna ner dig!"

Jag sa: "Ja, frun." Jag sa: "Förlåt mig!"

Och hon sa: "Vet ni, att det där är en hop frimicklar?"

188 Jag sa: "Nej, frun, det visste jag inte." Jag sa, "De — de är förvisso fina människor."

189 Hon sa: "Vilken idé! Tror du, att du skulle få dra ut min dotter ibland sådana saker?" Hon sa, "Löjligt! Det där är ingenting annat än skräp, som de andra församlingarna har kastat ut." Hon sa, "Absolut! Du ska inte dra ut min dotter på det viset."

190 Och jag sa: "Men, ser ni, fru Brumbach, djupt i mitt hjärta känner jag, att Herren vill att jag ska följa med de här människorna."

191 Hon sa: "Gå du tillbaka till din församling, tills de får råd till en pastorsbostad åt dig, och uppför dig som en man, som har litet förnuft!" Hon sa: "Du tar inte med dig min dotter dit ut!"

Jag sa: "Ja, frun." Jag vände mig om och gick ut.

192 Och Hope började gråta. Hon kom ut, hon sa: "Billy, oavsett vad Mamma säger, så stannar jag hos dig." Välsigne hennes hjärta!

Och jag sa, "Å, det all right, älskling."

193 Och jag lät det bara vara. Hon skulle inte låta sin dotter umgås med sådana människor som de där, för "Det var inget annat än skräp." Och så lät jag det bara vara. Det var det värsta misstag, jag någonsin gjort i hela mitt liv, ett av de värsta.

194 Litet senare, några år senare, kom barnen. Och en dag var vi. . . Det blev översvämning 1937. Det blev översvämning. Och vår. . . Jag var på patrull vid den tiden, och jag försökte göra mitt bästa för att hämta ut folk ur översvämningen, husen som revs ner. Och min egen hustru blev sjuk, och hon var riktigt, riktigt sjuk i lunginflammation. Och de flyttade ut henne. . . Det vanliga sjukhuset var så fullt, att vi inte kunde lägga in

henne där, så vi tog ut henne till ett rum, som regeringen hade där ute. Och sedan kallade de mig tillbaka ut. Och jag hade alltid bott vid floden och var skicklig båtsman, så jag försökte hämta människorna, rädda dem från översvämningen. Och då jag... En...

¹⁹⁵ De ringde mig och sa: "Det finns ett hus borta på Chestnut Street som håller på att falla samman. Det finns en mor och en skara barn där," sa de, "om du tror att din båt, din motor kan ta sig in till dem."

Jag sa: "Jaha, jag ska göra allt jag kan."

¹⁹⁶ Och jag sköt iväg på de där vågorna. Fördämningen hade brustit där, och oj, oj, sköljde bara över staden. Och jag gav den all gas jag kunde, och kom till sist ner genom gränderna och genom ställena. Och jag kom dit nära där den gamla fördämningen var, vattnet strömmade igenom. Och jag hörde någon skrika, och jag såg en mor stå ute på verandan. Och där var de där stora dýningarna, som gick igenom så där. Nåja, jag gick fram *den här* vägen så långt jag kunde och mötte strömmen och kom tillbaka och kom på den där sidan. Jag hade fått stopp på min båt precis i tid för att binda den runt pelaren, stolpen, dörrstolpen eller verandastolpen. Och jag sprang in och tog tag i modern och fick in henne dit och två eller tre av barnen. Och jag tog loss min båt och fick henne att backa. Jag kom ut långt nedanför och fick henne över till stranden, ungefär en och en halv engelsk mil tvärs över staden, tills jag fick henne till stranden. Och sedan, då jag kom dit, hade hon svimmat. Och hon hade börjat... Hon skrek: "Min baby! Min baby!"

¹⁹⁷ Nåväl, jag trodde, att hon menade, att hon hade lämnat barnet i huset. Oj, oj! Jag tog mig tillbaka igen, medan de försökte ta hand om henne. Och jag fick reda på, att det var... Hon ville veta, var hennes baby fanns, där. Det fanns en liten pojke, ungefär tre år gammal, och jag trodde, att hon menade en liten baby, som ammade, eller någonting.

¹⁹⁸ Och så tog jag mig tillbaka och kom över dit. Och då jag fick fast båten och kom in på insidan, kunde jag inte hitta någon baby, och verandan gav vika och huset föll samman. Och jag sprang riktigt fort och fick tag i den biten, som höll min båt flytande, kom in i båten och drog i den där och tog loss den.

¹⁹⁹ Och det fick mig ut i huvudflodens ström då. Och det var ungefär halv tolv på natten och det bara regnade snöblandat regn. Och jag tog tag i startsnöret och jag försökte dra igång båten, och den ville inte starta, och jag försökte, och den ville inte starta, och jag försökte igen. Jag kom längre in i den där strömmen, vattenfallet var precis nedanför mig. Och jag försökte riktigt intensivt, och jag tänkte: "Å, oj, här — här är det slut med mig! Så är det med det!" Och jag försökte verkligen intensivt.

Och jag sa: ”Herre, var snäll och låt mig inte dö en sådan här död!”, och jag drog och drog.

²⁰⁰ Och det kom tillbaka till mig: ”Hur är det med den där hopen skräp, som du inte ville gå till?” Förstår ni? Mmm.

²⁰¹ Jag la min hand tillbaka på båten och jag sa: ”Gud, var barmhärtig mot mig! Låt mig inte lämna min hustru och mitt lilla barn så här, och de är ju sjuka där ute! Snälla!” Och jag bara fortsatte att dra så där, och den ville inte starta. Och jag kunde höra dånet där nere, för jag. . . Bara några minuter, och, oj, oj, det skulle vara det. Och jag sa: ”Herre, om du förlåter mig, lovar jag dig, att jag ska göra vad som helst.” Böjde knä i den där båten där, och blötsnön slog mig i ansiktet. Jag sa: ”Jag ska göra allt, som du vill, att jag ska göra.” Och jag drog igen, och den startade. Jag drog på all gas jag kunde på den och kom äntligen in till land.

²⁰² Och jag gick tillbaka för att hitta lastbilen, patrullbilen. Och jag tänkte på. . . Det var några av dem, som sa: ”Regeringens hus har just spolats bort.” Min hustru och mitt barn var där inne, båda barnen.

²⁰³ Och jag tog mig ut till regeringens hus så fort jag kunde, och vattnet stod ungefär fem meter djupt överallt där. Och det var en major där och jag frågade: ”Major, vad hände med sjukhuset?”

Han sa: ”Var nu inte orolig! Har ni någon där inne?”

Jag sa: ”Ja, en – en sjuk hustru och två små barn.”

²⁰⁴ Han sa, ”De kom ut allesammans.” Han sa, ”De är i en godsvagn, och de är på väg mot Charlestown.”

²⁰⁵ Jag sprang, kom i min båt och. . . Rättare sagt kom i min bil, med min båt bak på den, och körde dit ut till. . . Och då hade bäckarna blivit ungefär två och en halv eller tre engelska mil breda. Och hela natten lång försökte jag att. . . Några av dem sa: ”Vagnen, godsvagnen, spolades av spåren där ute vid bocken.”

²⁰⁶ Nåväl, jag fann mig strandsatt ute på en liten ö, satt där tre dagar. Jag hade gott om tid att fundera på om Det Där var skräp eller inte. Det slog bara: ”Var är min hustru?”

²⁰⁷ Då jag till sist fann henne, några dagar efter att jag kommit ut och kommit över, var hon långt uppe i Columbus i Indiana, i baptisternas hörsal, som de hade gjort om till ett – någonting sjukhusliknande, sjuksalar med små fältsängar. Och jag sprang till henne så fort jag kunde och försökte hitta, var hon var, och skrek: ”Hope! Hope! Hope!” Och jag tittade, och där låg hon på en säng, och tuberkulos hade satt in.

Hon räckte upp sin lilla beniga hand, och hon sa: ”Billy!”

Och jag sprang till henne, och jag sa: ”Hope, älskling.”

Hon sa: ”Jag ser hemsk ut, eller hur?”

Jag sa: ”Nej, älskling, du ser all right ut.”

208 I ungefär sex månader arbetade vi med allt som fanns i oss för att försöka rädda hennes liv, men hon fortsatte att bli sämre och sämre.

209 En dag var jag på patrull och hade min radio påslagen, och jag tyckte att jag hörde dem säga, anropade på radion, de sa: "För William Branham, ombes komma till sjukhuset omedelbart, hustrun döende." Jag skyndade mig tillbaka till sjukhuset så fort jag kunde, satte på det röda ljuset och sirenen och körde iväg. Och så kom jag – kom jag upp till sjukhuset, och jag stannade, sprang in. Då jag kom ner genom sjukhuset, såg jag en liten kompis till mig, vi brukade fiska tillsammans, vi var tillsammans som pojkar, Sam Adair.

210 Doktor Sam Adair, han var den, som synen kom om för inte så länge sedan och talade om för honom om kliniken. Och han sa, att om någon tvivlar på synen, så ring honom bara på mottagningen, han betalar samtalet, om ni vill veta, om den var riktig eller inte.

211 Och så kom han då hit ut så där, och han hade sin hatt i sin hand. Han tittade på mig och han började bara gråta. Och jag sprang fram till honom och slog mina armar om honom. Han la sina armar om mig och sa: "Billy, hon håller på att dö." Han sa: "Jag är ledsen. Jag har gjort allt jag kunnat göra, jag har haft specialister och allting."

Jag sa: "Sam, hon ska säkert inte dö!"

Han sa: "Jo, hon är döende." Och han sa: "Gå inte in dit, Bill."

Och jag sa: "Jag måste gå in, Sam."

Och han sa: "Gör inte det! Gör det inte, snälla gör det inte."

Jag sa: "Låt mig gå in."

Han sa: "Jag ska följa med dig."

212 Jag sa, "Nej, stanna här ute, du. Jag vill stanna hos henne under hennes sista minuter."

Han sa: "Hon är medvetlös."

213 Jag gick in i rummet. Och sköterskan satt där, och hon grät, för hon och Hope var skolkamrater tillsammans. Och så tittade jag över, och hon började gråta och räckte upp handen. Och började gå över.

214 Och jag tittade fram och skakade henne. Där var hon, hon hade gått ner från omkring sextio kilo till omkring trettio. Och jag – jag skakade henne. Och om jag lever tills jag blir hundra år gammal, kommer jag aldrig att glömma, vad som hände. Hon vände sig och de där stora vackra ögonen tittade upp på mig. Hon log. Hon sa: "Varför ropade du tillbaka mig, Billy?"

Jag sa: "Älskling, jag fick just radiomeddelandet."

215 Jag var bara tvungen att arbeta. Vi hade stora skulder och hundratals dollar i läkarräkningar och inget att betala dem med.

Och jag var bara tvungen att arbeta. Och jag träffade henne två eller tre gånger om dagen och varje kväll, och sedan, då hon var i det där tillståndet.

Jag sa: "Vad menar du, 'Ropa' dig 'tillbaka'?"

216 Hon sa: "Bill, du har predikat om Det, du har talat om Det, men du har ingen idé om, vad Det är."

Jag sa: "Vad pratar du om?"

217 Hon sa: "Himmelen." Hon sa: "Titta", sa hon, "jag eskorterades Hem av några människor, män eller kvinnor eller någonting. De var klädda i vitt." Och hon sa: "Jag var lugn och fridfull." Hon sa: "Stora vackra fåglar flög från träd till träd." Hon sa: "Tro inte att jag är utom mig." Hon sa: "Billy, jag ska tala om vårt misstag för dig." Hon sa, "Sitt ner." Det gjorde jag inte. Jag böjde knä, tog hennes hand. Hon sa: "Vet du vad vårt misstag är?"

Och jag sa: "Ja, älskling, det gör jag."

218 Hon sa: "Vi skulle aldrig ha lyssnat på Mamma. De där människorna hade rätt."

Och jag sa: "Jag vet det."

219 Hon sa: "Lova mig det här, att du ska gå till de där människorna", sa hon, "för de har rätt." Och hon sa: "Uppfostra mina barn på det sättet." Och jag. . . Hon sa: "Jag vill tala om någonting för dig." Hon sa: "Jag är döende", sa hon. "men det är. . . Jag är inte — jag är inte rädd för att dö." Hon sa: "Det är — det är vackert." Hon sa: "Det enda jag avskyr är att lämna dig, Bill. Och jag vet att du har de här två små barnen att uppfostra." Hon sa: "Lova mig att — att du inte kommer att förbli ogift och låta mina barn dras omkring från det ena stället till det andra!" Det var en förnuftig sak för en tjugoettårig mor.

Och jag sa: "Jag kan inte inte lova det, Hope."

220 Hon sa: "Snälla, lova mig det." Hon sa: "En sak jag vill tala om för dig." Hon sa: "Kommer du ihåg det där geväret?" Jag är galen i bössor. Och hon sa: "Du ville köpa det där geväret den där dagen, men du hade inte tillräckligt med pengar till att betala handpenningen."

Jag sa: "Ja."

221 Hon sa: "Jag har sparat mina pengar, mina femcentare, för att försöka betala den där handpenningen på det där geväret åt dig." Hon sa: "Då nu det här är över, och du går tillbaka hem, så titta uppe på bäddsoffan. . . Rättare sagt den hopfällbara sängen, under den där pappbiten ovanpå, så ska du hitta pengarna där." Hon sa: "Lova mig, att du köper det där geväret!"

222 Ni förstår inte, hur jag kände mig, då jag såg dessa en dollar och sjuttiofem cent (i femcentare) ligga där. Jag har geväret.

223 Och hon sa: "Minns du den där gången, då du for till stan för att köpa mig ett par strumpor, och vi skulle fara till Fort Wayne?"

Jag sa: "Ja."

224 Jag hade kommit hem från fisket och hon sa . . . Vi måste åka till Fort Wayne, jag måste predika den kvällen. Och hon sa: "Du vet, jag sa ju till dig: 'Det finns två olika sorter.'" Den ena hette "chiffong." Och vad är den andra, rayon? Är det riktigt? Rayon och chiffong. Nåväl, oavsett vilket det är, så var chiffong den bästa. Är det riktigt? Och hon sa, "Nu skaffar du mig några av chiffong, hellånga." Ni vet de där, som har den där lilla saken bak på strumpan, längst upp? Och jag visste ingenting om kvinnokläder, så jag. . .

225 Och jag gick nedför gatan och sa: "Chiffong, chiffong, chiffong, chiffong", och försökte tänka på: "chiffong, chiffong, chiffong."

Någon sa: "Hej, Billy!"

226 Jag sa: "Å, hej, hej." "Chiffong, chiffong, chiffong, chiffong, chiffong."

227 Och jag kom till hörnet och träffade herr Spon. Han sa: "Hej, Billy, vet du att abborren är i taget nu borta bredvid den där sista piren?"

Jag sa: "Jaså, är det riktigt?"

"Ja."

Nu tänkte jag, då jag lämnade honom: "Vad var det där för någonting?" Jag glömde det.

228 Så Thelma Ford, en flicka som jag kände, arbetade i en tio-cents-butik. Och jag visste, att de säljer damstrumpor där, så jag gick dit. Jag sa: "Hej, Thelma."

Och hon sa: "Hej, Billy. Hur är det med dig? Hur är det med Hope?"

229 Och jag sa: "Bra." Jag sa: "Thelma, jag vill ha ett par sockar till Hope."

Hon sa: "Hope vill inte ha sockar."

Jag sa, "Joo då, visst vill hon det."

Hon sa, "Du menar strumpor."

230 "Å, javisst", sa jag, "Det är ju så det är." Jag tänkte, "Hoppsan, jag har verkligen visat min okunnighet."

Och hon sa, "Vilken sort vill hon ha?"

Jag tänkte, "Oj, oj!" Jag sa: "Vilken sort har du?"

Hon sa: "Tja, vi har rayon."

231 Jag visste inte skillnaden. Rayon, chiffong, det låter lika alltsammans. Jag sa, "Det är, vad jag vill ha." Hon sa . . . Jag sa "Ge mig ett par av dem, hellånga!" Och hon . . . Jag har fel i det

där. Vad är det? Med sömmar. ”Med sömmar.” Så jag sa: ”Ge mig ett par av dem!”

²³² Och då hon gick för att ge dem till mig, kostade de bara omkring trettio cent, tjugo cent eller trettio cent, ungefär halva priset. Ja, jag sa: ”Ge mig två par av dem.” Förstår ni?

²³³ Och jag for hem, och jag sa: ”Ser du, älskling, ni kvinnor går i affärer över hela stan för att hitta bra köp.” Ni vet, hur man tycker om att skryta. Och jag sa: ”Men här, titta här, jag köpte två par för samma pris som du köper ett par för. Förstår du?” Jag sa, ”Å, det där är — det är min personliga skicklighet.” Ser ni, jag sa — jag sa: ”Ser du, Thelma sålde de här till mig.” Jag sa, ”Hon kanske har låtit mig få dem för halva priset.”

Hon sa: ”Fick du chiffong?”

²³⁴ Jag sa: ”Jajamensan.” Det lät likadant för mig alltsammans, jag visste inte, att det var någon skillnad.

²³⁵ Och hon talade om det för mig, hon sa, ”Billy.” Jag tyckte väl, att det var konstigt, att då hon kom till Fort Wayne, måste hon få sig ännu ett par strumpor. Hon sa: ”Jag gav dem till din mor”, hon sa: ”de är för äldre kvinnor.” Hon sa, ”Förlåt mig, för att jag gjorde det!”

Och jag sa, ”Å, det är all right, älskling.”

²³⁶ Och hon sa: ”Lev — lev nu inte ogift!” Och hon sa . . . Hon visste inte vad som skulle hända några timmar senare. Och jag höll hennes älskade händer medan Guds änglar bar bort henne.

²³⁷ Jag for hem. Jag visste inte, vad jag skulle göra. Jag la mig där på kvällen, och jag hörde . . . Jag tror, att det var en liten mus, som var i den gamla öppna spisen, som vi hade några papper i. Och jag stängde dörren med min fot, och där hängde hennes kimono på baksidan (och hon låg där i det där bårhuset). Och strax därefter ringde någon till mig och sa: ”Billy!” Och det var broder Frank Broy. Han sa: ”Ditt barn är döende.”

Jag sa: ”Mitt lilla barn?”

²³⁸ Han sa: ”Ja, Sharon Rose.” Han sa: ”Doktorn är där uppe nu och sa: ’Hon har tuberkulös hjärnhinneinflammation, hon fick det från sin mor.’” Och han sa: ”Hon är döende.”

²³⁹ Jag kom in i bilen och for upp dit. Och där var hon, den söta lillan. Och de skyndade sig att föra henne till sjukhuset.

²⁴⁰ Jag for ut för att träffa honom. Sam kom fram och sa: ”Billy, gå inte in i det där rummet, du måste tänka på Billy Paul.” Han sa: ”Hon är döende.”

Jag sa: ”Doktorn, jag — jag måste få träffa mitt barn.”

²⁴¹ Han sa, ”Nej, du kan inte gå in.” Han sa, ”Hon har hjärnhinneinflammation, Billy, och du skulle överföra det till Billy Paul.”

242 Och jag väntade, tills han gick ut. Jag kunde inte stå ut med att se henne dö, och hennes mor låg ju där nere på begravningsbyrån. Jag ska säga er, att en överträdarens väg är svår. Och jag — jag gick, smög mig in genom dörren, och då Sam gick ut och sköterskan gick ut, gick jag ner i källaren. Det är ett litet, litet sjukhus. Hon var på ett isolerat ställe, och flugorna var i hennes små ögon. Och de hade en liten. . . Vad vi kallar ”myggstång”, eller ett litet nät över hennes ögon. Och hon. . . Med små spasmer, hennes lilla feta ben rörde sig upp och ner så där, och hennes små händer, med de där spasmer. Och jag tittade på henne, och hon var precis tillräckligt stor för att vara söt, omkring åtta månader gammal.

243 Hennes mamma brukade sätta henne där ute med sina små snibbar på sig, ni vet, på gården, då jag kom upp. Och jag tutade i hornet och hon lät ”goo-goo, goo-goo,” och sträckte sig efter mig, ni vet.

244 Och där låg min älskling, döende. Jag tittade ner på henne och jag sa: ”Sharry, känner du igen Pappa? Känner du igen Pappa, Sharry?” Och då hon tittade. . . Hon led så svårt att ett av de vackra små blå ögonen hade gått i kors. Det slet liksom mitt hjärta ur mig.

245 Jag böjde knä och sa: ”Herre, vad har jag gjort? Har inte jag predikat Evangeliet i gathörnen? Jag har gjort allt, som jag vet, hur jag ska göra. Håll inte det emot mig. Jag kallade aldrig de där människorna för ’skräp’. Det var hon, som kallade dem för ’skräp.’” Jag sa: ”Jag är ledsen för att det hände alltsammans. Förlåt mig! Ta inte — ta inte mitt lilla barn!” Och medan jag bad, såg det ut som om ett svart. . . Som om ett lakan eller en duk kom ner. Jag visste, att Han hade avvisat mig.

246 Det där var nu den svåraste och mest förrädiska tiden i mitt liv. Då jag reste mig upp och tittade på henne, och jag tänkte. . . Satan la i mina tankar: ”Jaha, menar du, att så intensivt som du har predikat och så som du har levat, och nu, då det gäller ditt eget lilla barn, så ska Han avvisa dig?”

247 Och jag sa: ”Det är riktigt. Om Han inte kan rädda mitt lilla barn, kan jag inte. . .” Jag stannade. Jag — jag visste bara inte, vad jag skulle göra. Och sedan sa jag så här, jag sa: ”Herre, du gav henne till mig, och du tog bort henne, välsignat vare Herrens Namn! Om du tar även mig, kommer jag fortfarande att älska dig.”

248 Jag la min hand på henne och sa: ”Gud välsigne dig, älskling! Pappa ville uppfostra dig, av hela mitt hjärta ville jag uppfostra dig och uppfostra dig till att älska Herren. Men änglarna kommer för att hämta dig, älskling. Pappa ska ta ner din lilla kropp och lägga den i Mammans armar. Jag ska begrava dig tillsammans med henne. En dag kommer Pappa att möta dig, du får bara vänta där uppe tillsammans med Mamma.”

249 Då hennes mamma var döende sa hon, de sista orden hon sa, hon sa: "Bill, stanna kvar på fältet!"

250 Jag sa: "Jag ska . . ." Hon sa: . . . Jag sa: "Om jag är på fältet då Han kommer, ska jag hämta barnen och möta Honom. Om jag inte är det, kommer jag att begravas bredvid dig. Och gå du bort till höger sida av den stora porten, och då du ser dem alla komma in, står du där och börjar ropa: 'Bill! Bill! Bill! precis så högt du kan. Jag ska möta er där.'" Jag kysste henne farväl. Jag är på slagfältet i dag. Det är nästan tjugo år sedan. Jag har träff med min hustru, jag ska möta henne.

251 Och jag tog det lilla barnet, då det dog, och la det i moderns famn, och vi tog ut det till kyrkogården. Och jag stod där för att höra på broder Smith, metodistpredikanten som höll begravningen, "Aska till aska och stoft till stoft." (Och jag tänkte: "Hjärta till hjärta.") Där gick hon bort.

252 Inte långt därefter tog jag med mig lille Billy dit en morgon. Han var bara en liten, liten pojke. Han var . . .

253 Det är orsaken till, att han håller ihop med mig, och att jag håller ihop med honom, jag måste vara både pappa och mamma (båda två) åt honom. Jag tog hans lilla flaska. Vi hade inte råd att elda på natten för att hålla hans mjölk varm, och jag la den under min rygg så här och höll den varm med min kroppsvärme.

254 Vi har hållit ihop som kompisar, och en vacker dag, då jag slutar på fältet, vill jag räcka Ordet till honom och säga: "Fortsätt, Billy! Håll dig till Det, du!" En del människor undrar, varför jag har honom med mig hela tiden. Jag kan inte överge honom. Han är till och med gift, men jag minns fortfarande, att hon sa till mig: "Stanna hos honom." Och vi höll ihop som kompisar.

255 Jag minns att jag gick omkring på stan med flaskan under armen och han började gråta. En kväll var han . . . Vi gick ute på bakgården där vi bara . . . (När hon skulle få honom, höll hon på att kvävas, och jag . . . Bara en flicka, som ni vet). Och jag gick fram och tillbaka från den gamla eken på gårdens baksida. Och han grät efter sin Mamma, och jag hade ingen Mamma att ta honom till. Och jag bar honom, jag sa: "Å, älskling." Jag sa: . . .

256 Han sa: "Pappa, var är min mamma? La du henne i jorden?"

Jag sa: "Nej, älskling. Hon är all right, hon är uppe i Himmelen."

257 Och han sa någonting där, som nästan dödade mig, en eftermiddag. Han grät, var med sent på kvällen, och jag bar honom på min rygg *så här*, bar honom på min axel och klappade honom *så här*. Och han sa: "Snälla Pappa, gå och hämta Mamma och ta hit henne!"

Och jag sa: "Älskling, jag kan inte hämta mamma. Jesus . . ."

Han sa: "Jaså, säg då åt Jesus att skicka mig min mamma! Jag vill ha henne."

258 Och jag sa: "Ja, älskling, jag. . . Jag och du ska gå och träffa henne någon gång."

Han stannade och sa: "Pappa!"

Och jag sa: "Ja?"

Han sa: "Jag har sett mamma där uppe på det där molnet."

259 Oj, det dödade mig nästan! Jag tänkte, "Oj! 'Jag såg mamma där uppe på det där molnet.'" Jag svimmade nästan. Jag kramade den lille pojken mot mitt bröst *så där* och höll bara ner huvudet och fortsatte in.

260 Det gick dagar. Jag kunde inte glömma det. Jag försökte arbeta. Kunde inte fara tillbaka hem, det var inget hem längre. Och jag ville stanna kvar. Vi hade inget annat än bara det där gamla trasiga möblemanget, men det var någonting, som hon och jag hade trivts med tillsammans. Det var hemma.

261 Och jag minns, att jag en dag försökte arbeta inom den offentliga sektorn. Jag hade gått upp för att laga en gammal sekundärledning, som hängde ner, det var väldigt tidigt en morgon. Och jag klättrade upp på det här korset. (Och jag kunde inte komma bort ifrån det där barnet. Jag kunde se min hustru gå bort, men att det där lilla barnet gick bort, bara en liten liten en.) Och jag var där, och jag sjöng: "På en avlägsen höjd stod ett gammalt, skrovligt Kors." Och primärledningarna gick ner till transformatorn och gick ut i sekundärledningarna (som ni vet). Och jag hängde där uppe på den. Och jag råkade titta och solen gick upp bakom mig. Och där var mina händer utsträckta, och Korsets tecken på — på kullens sida. Jag tänkte: "Ja, det var mina synder som satte Honom där."

262 Jag sa: "Sharon, älskling, Pappa vill så gärna se dig, älskling. Hur gärna skulle jag inte vilja hålla dig i mina armar igen, din lilla älskling!" Jag blev utom mig. Det hade gått veckor. Jag drog av mig min gummihandske. Det var tvåtusentrehundra volt, som fanns precis vid sidan av mig. Jag drog av mig gummihandsken. Jag sa: "Gud, jag avskyr att göra det här. Jag är en fegis." "Men, Sharry, Pappa kommer att få träffa dig och Mamma om bara några minuter." Började dra av handsken för att lägga min hand på den där tvåtusentrehundravoltsledningen. Det skulle bryta. . . Man skulle inte ens ha något blod kvar i sig. Så jag — jag — jag började dra av den där handsken, och någonting hände. När jag kom till mig själv, satt jag på marken med mina händer uppåt *så här*, mot mitt ansikte, och grät. Det var Guds nåd, annars skulle jag inte ha haft ett helbräddagörelsemöte här, det är jag säker på. Det var Han, som skyddade Sin gåva, inte jag.

263 Jag började fara hem. Jag avslutade, la undan mina verktyg. Och for tillbaka, jag sa: "Jag far hem."

264 Jag började gå omkring huset, och jag plockade upp husets post, det var liksom kallt, och jag gick in. Vi hade ett enda litet rum. Jag sov på en liten säng där, och frosten började komma, och den där gamla spisen. Jag tog posten, och jag tittade på posten, och det första i den var hennes lilla sparslant till jul, åttio cent, "Fröken Sharon Rose Branham." Där var det, om igen.

265 Jag hade varit viltvårdare. Jag sträckte mig in dit och tog fram mitt vapen, pistolen, ur hölstret. Jag sa: "Herre, jag — jag kan inte hålla på med det här längre, jag är — jag är döende. Jag är — jag är så plågad." Jag drog tillbaka hanen på pistolen och satte den mot mitt huvud, och böjde knä på sängen i det där mörka rummet. Jag sa: "Fader vår, som är i Himmelen, helgat vare ditt Namn. Tillkomme ditt Rike, ske din vilja!", och medan jag försökte och jag tryckte på den där avtryckaren så hårt, som jag kunde, sa jag: "såsom i himlen så ock på jorden. Ge oss i dag vårt dagliga bröd." Och den ville inte gå av!

266 Och jag tänkte: "Å Gud, sliter du mig bara i stycken? Vad har jag gjort? Du vill inte ens låta mig dö." Och jag kastade ner pistolen och den gick av och sköt genom hela rummet. Jag sa: "Gud, varför kan jag inte dö och komma ut ur det? Jag kan bara inte gå längre. Du måste göra någonting med mig." Och jag föll omkull och började gråta där på min lilla, gamla smutsiga säng.

267 Och jag måste ha somnat. Jag vet inte om jag sov eller vad som hände.

268 Jag har alltid längtat efter att vara ute i Västern. Jag har alltid velat ha en av de där hattarna. Min far red in hästar, då han var ung, och jag har alltid velat ha en av de där hattarna. Och broder Demos Shakarian köpte mig en i går, den första sådan jag har haft (någonsin hade), en av den där sortens västernhattar.

269 Och jag tänkte att jag skulle gå ner genom prärien, och sjunga den där sången, "Det är ett hjul på vagnen, som är trasigt, en skylt på ranchen, 'Till salu.'" Och då jag gick vidare la jag märke till en gammal täckt vagn, liksom en gammal präriekonare, och hjulet var trasigt. Naturligtvis representerade den min trasiga familj. Och då jag kom närmare, såg jag att där stod en — en riktigt vacker ung flicka, ungefär tjugo år gammal, med vitt böljande hår och blå ögon, klädd i vitt. Jag tittade på henne och jag sa: "God dag!" Fortsatte.

Hon sa: "Hallå, Pappa."

270 Och jag vände mig om och sa: "Pappa?" "Varför", sa jag, "fröken, kan ni . . . Hur kan jag vara er pappa, då ni är lika gammal som jag är?"

271 Hon sa: "Pappa, du vet bara inte var du är någonstans."

Och jag sa: "Vad menar du?"

272 Hon sa: "Det här är Himmelen." Hon sa: "På jorden var jag din lilla Sharon."

”Å”, sa jag, ”älskling, du var ju bara ett litet spädbarn.”

273 Hon sa: ”Pappa, små barn är inte små barn här, de är odödliga. De blir aldrig gamla och växer aldrig.”

274 Och jag sa: ”Ja, Sharon, älskling, du — du är en vacker, ung kvinna.”

Hon sa: ”Mamma väntar på dig.”

Och jag sa: ”Var?”

Hon sa: ”Uppe vid ditt nya hem.”

275 Och jag sa, ”Nya hem?” Branhams är vagabonder, de har inga hem, de bara . . . Och jag sa: ”Ja, men jag har aldrig haft något hem, älskling.”

276 Hon sa: ”Men du har ett här uppe, Pappa.” Jag vill inte vara som ett litet barn, men det är bara så verkligt för mig. [Broder Branham gråter. — Utg.] Då jag börjar tänka på det, kommer alltsammans tillbaka igen. Hon sa: ”Du har ett här, Pappa.” Jag vet att jag har ett där borta, en dag ska jag fara till det. Hon sa: ”Var är Billy Paul, min bror?”

277 Och jag sa: ”Ja, jag lämnade honom hos fru Broy bara för några minuter sedan.”

Hon sa: ”Mamma vill träffa dig.”

278 Och jag vände mig om och tittade, och där var stora, stora palats, och Guds Härlighet kom upp runt omkring dem. Och jag hörde en änglakör sjunga: ”Mitt Hem, ljuva Hem.” Jag började gå uppför en lång trappa och sprang så fort jag kunde. Och då jag kom fram till dörren, stod hon där med en vit klädnad på sig, det där svarta håret långt ner på hennes rygg. Hon sträckte ut sina armar, liksom hon alltid gjorde, då jag kom hem trött från jobbet eller någonting. Jag tog henne i händerna, och jag sa: ”Älskling, jag har mött Sharon där nere”, sa jag, ”hon blev en vacker flicka, eller hur?”

279 Hon sa: ”Ja, Bill.” Hon sa, ”Bill.” Hon la sina armar om mig, (och hon sa) bara runt mina axlar, hon började klappa mig, hon sa: ”Sluta att oroa dig för mig och Sharon.”

Jag sa, ”Älskling, jag kan inte hjälpa det.”

280 Hon sa: ”Nu har Sharon och jag det bättre än du har det.” Och hon sa: ”Oroa dig inte för oss längre. Vill du lova mig det?”

281 Och jag sa: ”Hope”, sa jag, ”jag har längtat så efter dig och efter Sharon, och Billy gråter hela tiden efter er.” Jag sa: ”Jag vet inte, vad jag ska göra med honom.”

282 Och hon sa: ”Det kommer att bli all right, Bill.” Hon sa: ”Lova mig bara, att du inte kommer att oroa dig mer!” Och hon sa: ”Vill du inte sitta ner?” Och jag tittade mig omkring, och det fanns en stor, stor stol.

283 Och jag minns, att jag försökte köpa en stol. Som avslutning, nu. Jag försökte köpa en stol en gång. Vi hade bara de där gamla — gamla vanliga stolarna med träsisar till det där frukostbordet. Vi måste använda dem, de enda stolar vi hade. Och vi kunde köpa en av de där stolarna, som man lutade ryggen bakåt på, liksom en. . . Jag har glömt vilket slags vilstol. Och den kostade sjutton dollar, och man kunde få betala tre dollar i handpenning och en dollar i veckan. Och vi fick en. Och, å, då jag kom in. . . Jag arbetade hela dagen och predikade till midnatt runt om på gatorna och varhelst jag kunde predika.

284 Och jag — och en dag kom jag efter med mina betalningar. Vi kunde inte klara det, och det gick dag på dag, och till sist en dag kom de och hämtade min stol och tog den. Den kvällen, som jag aldrig kommer att glömma, hade hon bakat en körsbärspaj åt mig. Stackars lilla gumman, hon — hon — hon visste, att jag skulle bli besviken. Och efter middagen sa jag: ”Vad är du så nöjd med ikväll, älskling?”

285 Och hon sa: ”Jag bad pojkarna i grannskapet att gräva upp några metmaskar åt dig. Tycker du inte, att vi borde gå ner till floden och fiska en liten stund?”

Och jag sa: ”Jo, men. . .”

286 Och hon började gråta. Jag visste att någonting var fel. Jag hade ju en idé, för de hade redan skickat mig ett meddelande, att de skulle komma och hämta den. Och vi kunde inte klara den där avbetalningen på en dollar i veckan. Vi hade inte. . . Hade inte råd med det. Hon la sina armar om mig, och jag gick till dörren, och min stol var borta.

Hon sa till mig där uppe, hon sa: ”Minns du den där stolen, Bill?”

Och jag sa: ”Ja, älskling, jag minns.”

Hon sa: ”Det var väl det du tänkte på, eller hur?”

”Ja.”

287 Hon sa: ”De kommer inte att ta den här, den här är betald.”
Hon sa: ”Sätt dig ner bara en stund, jag vill tala med dig.”

Och jag sa: ”Älskling, jag förstår inte det här.”

288 Och hon sa: ”Lova mig, Billy, lova mig att du inte kommer att oroa dig längre. Du kommer tillbaka nu.” Och hon sa: ”Lova mig att du inte ska bekymra dig!”

Och jag sa: ”Jag kan inte göra det, Hope.”

289 Och just då kom jag till mig själv, det var mörkt i rummet. Jag såg mig omkring, och jag kände hennes arm om mig. Jag sa: ”Hope, är du här i rummet?”

290 Hon började klappa mig. Hon sa: ”Kommer du att ge mig det där löftet, Bill? Lova mig, att du inte kommer att gifta. . . Inte bekymra dig längre.”

Jag sa: ”Jag lovar dig.”

²⁹¹ Och då klappade hon mig två eller tre gånger och så var hon borta. Jag hoppade upp och tände lyset, tittade överallt, hon var borta. Men hon hade bara gått ut ur rummet. Hon är inte borta, hon lever fortfarande. Hon var en kristen.

²⁹² Billy och jag gick till graven här för en tid sedan och bar en liten blomma till hans mor och syster, precis på en påskmorgon, och vi stannade. Den lille gossen började gråta och sa: ”Pappa, min mamma är där nere.”

²⁹³ Jag sa: ”Nej, älskling. Nej, hon är inte där nere. Din syster är inte där nere. Vi har en övertäckt grav här, men långt på andra sidan havet finns det en öppen grav, där Jesus uppstod. Och en dag ska Han komma, ska ta med Sig din syster och Mamma.”

²⁹⁴ Jag är på slagfältet idag, vänner. Jag — jag kan bara inte berätta mer. Jag... [Broder Branham gråter. — Utg.] Gud välsigne er! Låt oss böja våra huvuden en minut!

²⁹⁵ Å Herre! Många gånger, Herre, är jag säker på att människor inte förstår, då de tror att de här sakerna går lätt. Men det kommer en stor dag, då Jesus ska komma och alla de här sorgerna ska torkas bort. Jag ber, himmelske Fader, att Du ska hjälpa oss att vara beredda.

²⁹⁶ Och det sista löftet, då jag kysste henne på kinden den där morgonen, att jag skulle möta henne där på den dagen. Jag tror, att hon kommer att stå vid den där dörrposten och ropa mitt namn. Jag har levat troget mot det löftet sedan dess, Herre, runt om i världen, på alla slags platser, för att försöka ge dem Evangeliet. Nu börjar jag bli gammal och trött, jag är utsliten. En vacker dag kommer jag att stänga den här Bibeln för sista gången. Och Gud, bevara mig trogen mot det löftet! Håll din nåd omkring mig, Herre. Låt mig inte se på det här livets ting, utan leva för de ting som är bortom det! Hjälp mig att vara ärlig! Jag ber inte om en lätthetens blomsterrabatt, nej, Herre, då min Kristus dog där under lidande. Och alla de andra av dem dog på samma sätt. Jag ber inte om någonting lätt. Låt mig bara vara ärlig, Herre, sanningsenlig! Låt människor älska mig, så att jag kan leda dem till dig! Och en dag, när alltsammans är över, och vi samlas ihop under de alltid gröna träden, vill jag ta henne i handen och följa henne fram, för att visa människorna i Angelus Temple och alla de andra. Det kommer att bli en härlig tid då.

²⁹⁷ Jag ber att Din barmhärtighet ska vila över var och en av oss här. Och de, som är här, Herre, kanske inte ens känner dig. Och kanske de har någon liten älskad person på andra sidan havet där borta. Om de aldrig har uppfyllt sitt löfte, må de göra det nu, Herre.

²⁹⁸ Medan vi har våra huvuden böjda, undrar jag hur många av er i den här stora, väldiga hörsalen i eftermiddag, hur många av er som säger: ”Broder Branham, jag vill också träffa mina nära

och kära. Jag — jag — jag har några nära och kära precis på andra sidan floden där borta.”? Kanske lovade du, att du skulle möta dem, kanske då du sa ”adjö” till Mor där uppe vid graven den där dagen, kanske då du sa ”adjö” till Lillasyster eller Pappa, eller några av dem vid graven, lovade du, att du skulle möta dem, och du — du har aldrig gjort dig beredd till det ännu. Tycker du inte att det vore en passande tid att göra det nu?

²⁹⁹ Ursäkta mitt sammanbrott! Men, oj, oj, du förstår inte, min vän. Du vet inte vad — vilken uppoffring det är! Det där är inte ens en liten del av livshistorien.

³⁰⁰ Hur många av er skulle vilja resa er upp nu och gå fram hit för att be, säga: ”Jag vill möta mina nära och kära”? Stå upp ur åhörarskaran och kom fram hit! Vill ni göra det? Om någon ännu aldrig har gjort den förberedelsen. Gud välsigne er, sir! Jag ser en äldre färgad man komma ut, andra som kommer. Rör på er, ni på läktarna där uppe, gå bara ut i gången! Eller stå upp, ni som vill bli ihågkomna i ett böneord just nu! Det räcker. Stå bara upp på era fötter! Det är bra. Stå upp överallt, ni som skulle vilja säga: ”Jag har en far där borta, jag har en mor eller en älskad person där borta. Jag vill gå och möta dem. Jag vill träffa dem i friden.” Vill ni stå upp, bara stå upp på era fötter, var som helst i åhörarskaran! Stå upp på era fötter, säg: ”Jag vill ta emot.”

³⁰¹ Gud välsigne er, damen! Gud välsigne er där bak! Och välsigne er där uppe! Herren välsigne er här, sir! Det är riktigt. Uppe på läktaren, Herren välsigne er! Runt omkring, överallt, stå upp på era fötter nu för att be ett böneord, medan Den Helige Ande är här och rör sig över våra hjärtan för — för — för att bryta loss.

³⁰² Vet ni, vad församlingen behöver i dag är ett uppbrott. Vi behöver gå ner till Krukmakarens Hus. Vår stela hemgjorda teologi fungerar ibland inte så bra. Vad vi behöver, är ett gammaldags uppbrott, omvändelse i våra hjärtan, att bli lättbearbetade för Gud. Är det där nu alla, som är redo att stå upp?

Låt oss då böja våra huvuden i bön!

³⁰³ Å, Herre, som hämtade Jesus tillbaka till . . . Från de döda, för att göra oss alla rättfärdiga genom tron, då vi tror! Jag ber, Herre, att de här som nu står upp på sina fötter för att ta emot dig, jag ber att förlåtelsen ska vara för dem. Och, å, Herre, jag ber att de ska ta emot dig som sin Frälsare och Kung och Älskare, och kanske de har en mamma eller pappa eller någon precis på andra sidan havet. En sak är säker, de har en Frälsare. Må de få förlåtelse för sina synder och all sin missgärning utplånad, så att deras själar kan tvättas i Lammets Blod och de får leva i frid hädanefter!

³⁰⁴ Och en härlig dag, då det är över alltsammans, må vi samlas i Ditt Hus och vara där som obrutna familjer, för att möta våra

nära och kära, som väntar på andra sidan. Så överlämnar vi dem till dig, att ”Den ska du bevara i fullkomlig frid, vars hjärta förblir hos Honom.” Bevilja oss det, Herre, då vi överlämnar dem till dig! I Din Sons, Herrens Jesu, Namn. Amen.

³⁰⁵ Gud välsigne er! Jag är säker på att medarbetarna ser, var ni står, och de kommer att vara hos er om några minuter.

³⁰⁶ Och nu till dem som kommer att få bönekort. Billy, var är Gene och Leo, är de där bak? De är här för att dela ut bönekorten om bara några minuter. Brodern kommer att skicka hem åhörarna med en bön, och bönekorten kommer att delas ut. Vi ska vara tillbaka här om en liten stund för att be för de sjuka. All right, broder!

MITT LIVS HISTORIA SWD59-0419A
(My Life Story)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag eftermiddag den 19 april 1959, i Angelus Temple i Los Angeles, Kalifornien, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org